

NŐI DIVAT.

Stern György ezelőtt Padits Miklós

Koronaherczeg-utcza 8. sz. (Haris-bazár)

fizetésképtelenné vált női divatkelme-üzletet a csödbecslési értéken alul en bloc megvettem és a Kálvin-téren 33 év óta fennálló női divatkelme-üzlettemmel párhuzamosan fogom tovább vezetni. A teljes árukészletet, mely egészen divatos kelmékből áll, olcsóbban szolgálom ki, mint bármely nagy végeladás.

Felette kedvező alkalmat

nyujtok tehát

divatos tavaszi gyapjukelmék, fekete selyem- és gyász-szövetek, igen szép voile de lainek, batistok, satinek, zefirek,

stb.-nek kiválóan jó minőségben és páratlanul olcsó árakon való beszerzésére.

Stern József

Kálvin-tér és Haris-bazár.

Legjobb alkalom a tavaszi szükséglet fedezésére!

10. SZÁM. 1893.

BUDAPEST, MÁRCZIUS 5.

40. ÉVFOLYAM.

Előfizetést feltételek: VASÁRNAPI UJSÁG és egész évre 12 frt POLITIKAI UJDONSÁGOK együtt félre ... 6 •

Csupán a VASÁRNAPI UJSÁG egész évre 8 frt félre ... 4 • Csupán a POLITIKAI UJDONSÁGOK egész évre 5. — félre ... 2.50

Külföldi előfizetésekre a postallag meghatározott viteldíj is csatolandó

A PÁPA JUBILEUMA.

E ZERNYOLCSZÁZNEGYVENHÁROM február 19-én nevezte ki az akkori pápa, XVI. Gergely, Pecci Joachim Vinceze grófot, a római katolikus egyház mai fejét, püspökké. Pecci ezen időben még csak 33 éves volt, tehát sokkal fiatalabb, mint a püspökök rendszeren lenni szoktak; de a pápa kivételt tett vele, mert ismerte kiváló tehetségeit s a brüsszeli udvarhoz pápai nunciusnak akarta küldeni, mely magas ranghoz a püspöki méltóság is hozzá tartozik. A püspökké avatás szertartása a kinevezés után öt nap múlva történt meg Panispermában, a Szent-Lőrincz-székesegyházban, s a szertartást az ósrégi olasz családból származó ifjúnál kitüntetésként Lambruschini bíbormok, akkor a pápai állam minisztere, teljesítette nagy fényvel s számos idegen jelenlétben, kik között — mint már abban az időben följegyezték — az új püspök szülővárosából, Carpinetóból, érkezett küldöttség egyik tagja már akkor megjósolta, hogy a fiatal papból egykor az egyház feje lesz.

A püspökké szentelés 50 éves évfordulóját, e magában véve is ritka eseményt, ünnepelte meg most Európa katolikus hívőinek serege február 19-dikén s az ezt megelőző és követő napokon. Nem kevesebb, mint 50,000 ember gyűlt össze ez alkalomból Rómába. A legtöbb természetesen olasz volt; de minden nemzet fiai közül elzarándokolt oda egy néhány s többek közt Magyarországból Steiner székesfehérvári püspök és König budapesti segédlelkész vezetése alatt külön zarándok-sereg kelt útra. Csak február 16-ikán, midőn a zarándokok nagy fogadása volt, mintegy hatezer külföldi vonult el a Szent-Péter-templomban, az ünnepelt egyházfő előtt, ki pápai trónusán ült, négy bíbormok, mintegy 40 püspök által körülvéve. Az elvonulás öt teljes óráig tartott. Hasonlóképp óriási tömegek voltak az egyes nagy templomokban tartott hálaadó isteni tiszteleteken is.

Az ünnepiességek főrése vasárnap, február 19-én, történt meg a Szent Péter templomban, melyet a hívők zsufolásig megtöltöttek. A külföldi nemzetek zászlói és másnemű egyházi jelvényei igen élénk képet alkottak, s a templom nagy hajójában egészen szokatlanul tribünöket állítottak fel a kiváló vendégek s különösen a diplomáciai testület számára, mely teljes számmal jelent meg fényes egyenruhájában. Még az olasz kormány is, mely tudvalevőleg nem áll

barátságos viszonyban a pápai udvarral, képviselve volt s különösen a templom előtt levő híres szép téren olasz katonaság tartotta fenn a rendet. Egy negyed tizkor lépett be a pápa lakosztályából a sixtusi kápolnába, a hol a bíbormokok festői piros öltözetekben, a testőrség fényes egyruhájában s a svájci őrség középkori jel-

mezében vártak reá. A pápa itt helyet foglalt a «sedia gestatoria» nevű trónuson, melyet a székhordozók vállakon vittek, a kísérezhez tartozók pedig ősi szokás szerint kétoldalt nagy struccollas legyezőkkel fedték be. Maga a pápa teljes disz-egyenruhájában volt; midőn hófehér alakja a templomban megjelent, ezer meg ezer eljen-

XIII. LEO PÁPA. (LEGYÜREB ARCKÉPE.)

A «Franklin-Társulat» kiadásában Budapesten megjelent és minden könyvtárnál kapható:

Kisbirtokosok kátéja,

mely utmutatóul szolgál a kisbirtokosoknak s miként boldogulhatnak a mostani nyomasztó viszonyok között és mily módon juthatnak jóléthez.

Írta **GYÜRKY ANTAL.**

Ára füzve 60 kr.

MAGYAR LESZÁMITOLÓ- ÉS PÉNZVÁLTÓ-BANK.

MEGHÍVÓ

a magyar leszámítoló- és pénzváltóbank

1893. évi márczius hó 7-ik napján déli 12 óraker a polgári kereskedelmi testület nagytermében (Budapest, V., Eötvös tér 1. sz. a.) tartandó

XXIII. rendes közgyűlésére.

NAPIREND:

1. Az igazgatóság jelentése az 1892. évi üzletről.
2. Az igazgatóság számadása és a megállapítandó osztalék feletti indítványa.
3. A felügyelő-bizottság jelentése az alapszabályok által elkészített számadás s mérlegről, valamint nyereség felosztását illetőleg tett indítványok megvizsgálásáról.
4. Határozathozatal a tárgyak felett és a felmentvény kiadása az igazgatóság s a felügyelő-bizottság részére.
5. Az igazgatóság javaslatai a részvénytöke felemelése iránt s kapcsolatban ezzel:
6. A részvények névértékének a darabok összetevése általi felemelése, egyidejűleg azoknak kicserélése korona értékre szóló részvényekre.
7. Alapszabály-módosítások.

Azon t. cz. részvényesek, kik a közgyűlésen részt venni kívánnak, felkéretnek, hogy az alapszabályok 17. §-a értelmében részvényeiket a még le nem járt szelvényekkel együtt legkésőbb folyó évi márczius hó 4-ig a társaságnál Budapesten, vagy az Union Banknál Bécsben letéteményezzék. A megvizsgált mérleg és az erre vonatkozó felügyelő-bizottsági jelentés 1893. február 27-étől kezdve a társaság helyiségeiben a részvényesek rendelkezésére áll. Budapesten, 1893. február 16-án. Az igazgatóság.

Franklin-Társulat nyomdája. (Budapest, Egyetem-utcza 4. szám.)

MYERS VASELINE Just és Társa, Bécs XII/2 legjobbat patázsír. JUST & TÁRSA BECS

HYGEA hajbalzsam. **Dimitrijevič S.,** gyógyszerész, Aracs (Bánát).

!!Nincs többé köhögés!! MELL- ÉS TUDÓBAJ ELLEN! Dr. med. Fáykiss Szepesti Kárpáti Növénykivonata. **Czukorka** **Tea** **!!Nincs többé fejfájás!!** D. Götz „Migraine-pora” **MADRIDI UDVAR**

Kwizda-féle Kőszvényfolyadék **Kwizda-féle** Kőszvényfolyadék **Kwizda-féle** Kőszvényfolyadék

kiáltás hangzott fel, tapsoltak is s némelyek zsebkendőket és zászlókat lobogtattak. Leggyakoribb volt az olasz éljenzés: «Evviva il Papa-Re!» («Éljen a pápa-király!») és «Evviva Leone Tredici!» («Éljen XIII. Leo!») A karzatról ugyanakkor ezüst trombiták harsogása szólt meg. A pápa a főoltár előtt hálaadó misét mondott, s utána udvari káplánja tartott misét, melyet a «Te Deum» elénekélése követett; azután a pápa felállva megáldotta a népet s ugyanoly szertartások közhöz, a mint bevontult, egyegy tizenegykor elhagyta a templomot. A fényes ünnepet a legesekelebb zavar sem homályosította meg; maga az agg pápa kitűnő erőben volt s messze elhangzó hangon mondta el az áldás szavait. Este a város nagy részét s az összes templomokat kivilágították; az utcákon csak úgy hullámzott az embertömeg, de a király-párti olaszok és pápa-pártiak között semminemű összecsörrenés nem történt, bár maga Umberto király és neje is végig kocszáltak a külföldi zarándokok tömege mellett.

Az ünnep alkalmával eredetileg kiállítás akartak rendezni; de a tervről, mivel egyházi kiállítás Rómában kevéssel ezelőtt volt, már előre lemondtak, a helyett azonban a zarándokok nagyobb mennyiségű Péter-filéreket vittek magukkal. Az egyes adományok közül főlemlítjük, hogy az olasz zarándokok 1.600.000 lírát vittek Péter-fillér gyanánt, az osztrák nemesek pedig 200.000 forintot. A magyar király gyönyörű ékszerdobozt küldött tele régi arany pénzzel és érmeikkel, melyek értékét 40.000 forintra teszik s Erzsébet királyné a maga részéről egy gyönyörű, gyémántokkal kirakott keresztet küldött ajándékkul. Legérdekesebb volt az ajándékok közt, hogy az olasz papok kezdeményezésére a zarándokok adományából az örömmel építeni, mely templom a pápa nevére való tekintettel Szent Joachimnak lesz szentelve.

SIRALOMHÁZ.

Siralombáz a lakásom,
Nem lesz hosszú megszokásom
Holnap reggel lesz a vége,
A pokolba, vagy az égbe!

A pokolba, vagy az égbe!
Csak hogy immár vége, vége,
Árva voltam nem ápoltak,
Bút, bánatot reám raktak.

Férfi lettem, hát szerettem;
Ugy szerettük egymást ketten,
Mint galambok, mint a gerle,
Egy a szive, egy a lelke.

Tavaszból őszi lomb lett;
Más legénynevel messzi elment.
Mikor aztán rátaláltam,
Mind a kettőt agyonvágтам.

Siralombáz a lakásom,
Nem lesz hosszú megszokásom,
Holnap reggel lesz a vége,
A pokolba, vagy az égbe!

B. KEMÉNY ENDRE.

A VEREBEKHEZ.

Kis madarak, kis verebek,
Jertek, morzsát hintgetetek,
Hadd táplálja tél idején
Egyiket a másik szegény.

Mert lám, én is árva vagyok,
Én is, mint ti, elhagyatott,
Engemet is, mint titeket,
Nem szeretnek az emberek.

Én benn, ti a házfedelen,
Zsellérkedünk egy kenyeren,
Fakó ruhánk csip-csup dalunk...
Ép egymáshoz valók vagyunk.

Mégis, mégis, kis madarak,
Ti vagytok a boldogabbak;
Sorsotokat ti könnyedén:
Nem veszitek úgy, a hogy én.

Vigak vagytok; daloltok is;
Megvan még a szárnyatok is;
Oh az enyém rég letörött!
Gyászolom is, könnyek között.

IGMÁNDY MIKLÓS.

AZ ÖREG MAMA.

Svéd elbeszélés.

Írta Hedenstjerna Alfréd. Fordította dr. Baján Miksa.

Az öreg mama és Julia testvér ott laktak egy elhagyott vidéken fekvő kis városban, hova nem visz vasut, a hol diva még sohasem énekelt és a hol új divatokról meg egyáltalában nem beszélnek.

Tulajdonképpen Starkné asszonyoknak hívták az öreg mamát, következésképpen Juliát Stark kisasszonynak, vén macskájukat pedig a «Starkék kicsijé»-nek. Csak két kis szobájuk volt és a szomszéddal közös konyhájuk, mert Stark atyának, a családapának, már nem kellett a háznál semmi hely: négy év óta ott van már a hálószobája a város nyugati végében, a hol a szendergők álmat soha nem zavarják semmi, a hol a nap minden tavasszal új zöld terítőt szó a nyugóhelyekre.

Stark atyus asztalos volt és e mellett fáradhatatlan munkás. Különösen mióta fia, Emil, Upsalába került az egyetemre. Rengeteg pénzbe kerül az, míg oly tudóssá válik az ember, hogy valóságos referendarius lehessen! És a papa nem akart a mama és a Julia számára félretett fillérekhez nyúlani, másrészt azonban mindennek meg kellett lenni. Nem lehetett tehát egyebet tenni, mint kettő helyett dolgozni, s lemondani a drága dohányzásról és ünneplő kabátját, mely már két papját és három polgármesterét élte túl a kis városnak, megfordítani. És ha Falk mester, a csizmadia, ki régi barátja volt, de a ki a fiát nem küldte felsőbb iskolákba, hanem a kaptafa mellett tartotta — és pedig erősen! — esténként bedugta fejét az ajtón, megkérdeve: mit szólna Stark egy pohár toddyhoz a város pinczéjében, ilyenkor eszénél kellett maradnia és «nem»-et mondani.

Mig székeket és asztalokat csinálgatott az öreg Stark és éjszakánként is ott állt szellős műhelyében: a nélkül, hogy észre vette volna, saját koporsóján dolgozgatott, és el is készült hamar a koporsó, s az arra járók esodálkoztak, hogy egyszerre csak a barátságos, ráncos arcot és az izdartság-fedte fehér üstököt többé nem látják a műhely ablakánál.

Emil hazajött és igazán szép volt új, fekete kabátjában, mit a papa utolsó keresményéből fizettek ki; sokat sirt és oly szívélyesen ölelte meg az öreg mamát és Julia testvérét, s megígérte nekik, hogy sietni fog az államvizsga letevéseivel.

Azután ott ültek ketten, az anya és leánya, a geranium-cseréppel díszített kis ablak előtt. És köztük ott állt a varrógép, mely oly serényen zümmögött és oly vidoran zengett: «Emil tanul... tiktetik... Emil megjön nem-sokára... tiktetik... már nem sokára vizsgázik... tiktetik... tiktetik...» A geranium virágai lehulltak és kivirultak újra, Julia kisasszony megsoványodott és rémitő fájdalmakat kapott hátába az évekig tartó gépeléstől.

Olykor egy időre elhallgatott a gép. És aztán jött Julia a takarékpénztárból és csinos, új bankókat hozott, miket a mama mintegy áldólag simogatott meg, mielőtt a nagy borítékba tette volna, mit öt nagy pécsettől zártak le.

Bizony sokba kerültek a referendariusi tanulmányok! Mily hosszúknak és nehezeknek kellett lenniök!

Az ily levelek nagy örömet hoztak Upsalába, a Woksala-utca 24. száma alá, hol mindig együtt volt Emillel egy jó barátja, ki örömet, bánatot kész volt vele megosztani.

«Ilyen szerencsés egy fickó! Pénz a semester közepén! A te öreged gyönyöge mind-azoknak, kik családanya nevet viselnek, annyi bizonyos!»

«Igen bizonyos, nagyon jó. Most azonban menjünk egy kis uszonnagra. A többieket majd ott találjuk a «Bienenstock»-ban.»

A mama pedig mélyet sohajtott, a nagy levél elküldése után és Julia kisasszonynak 12 réz fillért adott kezébe.

«Ma is sós halat eszünk ebédre, gyermekem!»

Mikor elfogytak a takarékpénztári fillérek, a még késő éjjel is sétáló polgárok mindig tovább-tovább láthaták a késő éjszakán munkáik fölé hajló női fejeket a kis ablaknál. És az öreg mind jobban öszült, ráncosodott, a fiatal mind szegletesebb és halványabb lett, és soha véget érni nem akaró vészson suhogott folyton a tű alatt. De maga a gép is bizonyosan kifáradt egykissé idővel, mert nem zümmögött már oly vidoran, mint azelőtt.

És olykor túlboldog menyasszonyok jöttek a kis szobába, az öröm és boldogság ragyogó tavasz napfényét hordva magukkal; Julia kisasszonynak kellett megvárni kelengyjüket és Julia kisasszonyt a készpénz fizetésén felül még jutalomban is részesítették újjongó öröm-mámorokban.

De mikor aztán búcsút intettek és eltűntek a sugárzó leányarcok, hosszan elgondolkozott Julia kisasszony, míg a nagy vászondarabokat asztalkendőkke, terítőkké, csipkével gazdagon megrakott párnahuzatokká és sok egyébbe alakította át...

Ott volt egy kis piros szegélyű thea-asztalterítő; kettőnek éppen elég. Mily pompás lehet az, e terítőt csinos kis szobában, kis asztalon, mely puha pamla előtt áll, — felterítve látni; ha a kis szoba másik szegletéből két meleg, szeretettel telt szem követi folyvást a eszékét és a theás kannát rendező kis kezek minden mozdulatát...

Finom hollandi patyolat, csipke bodor, színes himzés a nyak és a karok körül... Ah, ez alatt ifjú, boldog női szív dobog majd!... Nos, Julia kisasszony, öreg ábrándozom! Csak föl, ti álmos szemek, nem szabad álmodni! Rajta, gyorsabban, szegény fájó láb te! Emilinek pénz kell!

Ott, átellenben, a gép másik oldalán, vidám, rózsás álmok élnek még egy fehér, hófehér hajjal fedett homlok alatt. Az öreg szemek mind mélyebben és mélyebben látnak a jövőbe, men-nél gyengébbeké lesznek. Miről álmodott az öreg? Milyen csodálatos játéka lehet a képzeletnek, a mi a hervadt ajkakra még most is vidám nyarutói mosolyt idéz?...

Emil fényesen fejezte be tanulmányait: polgármester lett egy sokkal nagyobb városban, mint az övék, 4—5000 lakos van benne! Az öreg mama a polgármesteri lakás legmelegebb szobájában lakik... Ma nagy ünnep lesz. Hisz egy polgármesternök kell néha ebédet is adnia... «Jer, édes anyám!» «Nem, Emil,

én nem akarok vendéig közé menni!» — «Jer csak, mama! A kormányzó úr már várja az én anyámat.» — «Oh, Emil... Emil...» — és Emil gyöngéden fogja erős karjai alá az ő ráncos kezét és bekiséri a terembe, ragyogó tekintettel és magasra emelt homlokkal, éppen nem szégyelli magát az ő szegény, öreg édes anyja miatt. És a finom urak mind tisztelettel hajlanak meg a házigazda öreg anyja előtt és olykor egyikük, vagy másikkuk poharat emel és szól: «Megengedi, hogy koczinthassak önnel, tisztelt Starkné asszony?» — «Oh, Emil... Emil!»...

«Mama, a fánk elfogyott és legutóbbi munkánkért még nem kaptunk pénzt.» — «Ah, gyermekem, mi az?... Oly szépét álmodtam!»

Pohárcsengés, zene mellett,
hú czimborák körében

szól az ének, álmos hangon, a Woksala-utca 24. számú házának, a hideg daczára is nyitott ablak padlás-szobájából. Fáradtan, petyhüdt arccal, és száraz szemekkel indul Emil gyufa és gyertya után való felfedezési útra. Aha! utol-jára mégis csak sikerül! De mi az ördög... egy sürgöny? És ő egész nap távol volt, és «reggelizet»!

«Mama beteg. Látni ohajt. Jöjj azonnal.»

Julia.

Halálsápadra vált arca és ajkai vonaglotak. Sürgöny, mely egy egész koronába került, az ő szegény otthonából! Hogy csak amugy könnyedén fel nem adták, arról bizonyos volt. Oh, ez a halál... a halál, a mely megjött, hogy elvigye azt, a ki mindent áldozott érte, míg ő semmit sem szerzett neki, csak bánatot és gondot! És három egész év óta nem látta már...

Egy fillére sem volt az utazásra. Kunyorált, koldult, sirt, dühöngött és kért. Hideg vállonással találkozott, és itt-ott hallhatóan dörmögtek: «Ismerlek, vén czimborá!»

«Hisz önnek van még órája!»

«Nem, Stark, ilyeneket nekem ne beszélj.»

Végre nagynevezten mégis összekoldulta a legszükségesebb összeget.

Milyen utazás volt ez! A vagonban behúzta magát egy szegletbe, felhúzza köpenye gallérját és összeszorította fogait, hogy hangos zokogásban ne törjön ki. Az idő végtelenség látszott... és órája, a mivel időt számíthassa, nem volt...

És azután 20 kilométernyi út, szánon. Gondolatai előbb jartak és látták, mint áll Julia, kisírt szemekkel és fáradtan az ajtóban és némán mutat a szobába; és ott látta, öreg, hű, — ah, oly hű édes anyját hidegen és megme-redve az ágyon fekvő. És homlokán izgalmat verődött ki e gondolatra és névtelen aggodalom-tól reszketett minden ízében.

Itt volt valahára a kis város és itt — a sárga házikó, geraniumos ablakaival, — de a fáradhatlanul szorgalmas nőfejek, azok nem voltak többé ott, sem az ifjú, sem az öreg...

Egy halálraültérgalóméretű könyörgő tekintetével nézett testvére, és annak szeméből látta, hogy még nem aludt ki minden élet.

«De csendesen, Emil, mama félrebeszél!»

Közeledik a vég...»

Emil tántorogva lépett az ágyhoz és anyja lábaihoz temette arcát. «Úgy — hisz itt vagy, Emil, — szeretett fiam. — Fogd — fogd meg — Emil, — úgy nyomja mellem — és Julia nem — elég erős — már. — Fogd meg — jó fiam — akkor majd elmulik. — Nagyon jó, — hogy megjöttél, — hogy a te öreg — anyádat — magadhoz vedd — mert,

tudod, — ha még tovább kellett volna várom, akkor — azt hiszem — meghasadt volna — a szivem. — Emeld meg egy kissé még — azt a nehéz — követ a mellemen, — hadd beszélhessek veled. — Köszönöm, köszönöm, Emil, én — drága — fiam! — Julia! — menj mindjárt — Berglöfhoz — és mondd, hogy — Emil most — valóságos referendarius lett. — Tehát végre — mégis magadhoz — veszesz bennünket, Emil — a te házába... — Nekem nem kell nagy szoba, — Emil. Csak — egy szűk szeglet, a hol — fekhetem — és — imádkozhatok Istenhez az én fiamért. — Hogy fizesse meg — az én fiam — szerető jóságát. — Juliához — jó leszesz, Emil — szegény leány, — hisz ő nem tehet arról, — hogy nem oly — tehetséges — és szép, mint te. — Nem, nem, Julia — ma nem eszünk — szózott halat, mikor — a referendarius — úr — megérkezett. — Tudják-e a városban is, — hogy te most — valóságos referendarius vagy? — Oh, most aludni akarok egy kissé — az utazás előtt. — Nem, — nem köszönet — jó emberek — ne több — fát, — fiamhoz — köl — tözöm, — fi — am — hoz, — a re — fe — ren...»

Egyszerre csend állt be. Emil felemelte könyvzatott arcát. Az öreg mama elköltözött oda, hol többé nincs családott remény.

De sok testvére maradt még itt a földön. Tűrő, szenvedő, reménylő testvére. Könyörül-jetek rajtuk, ti fiak!

EGY DIPLOMATA KÖLTEMÉNYE.

Igaz történet.

A jelen század harminczas éveinek elején Talleyrand herceg, a francia udvar nagykövete Londonban, dolgozó-szobájában egy hivatalos jelentés szerkesztésével foglalkozott. A párisi júliusi forradalom hatása alatt a németalföldi király ellen kitört lázadás sok gondot okozott a nagyhatalmasságok diplomatáinak és államférfiainak. A belga kérdésnek békés úton való elintéztetése czéljából egy «ad hoc» össze-állított bizottság ülésezett Londonban. Az angol nagyon szokon vették, hogy Lipót kobergi herceg, mint újonnan megválasztott belga király, Lajos Filöp francia király leányának kezét kérte meg. Azt remélték, hogy a száraz-földi hatalmasságok a francia hatásnak ily módon való növekedését nem fogják megengedni. Talleyrand jelentésében kormányának a házassági tervhez való ragaszkodást ajánlotta, mivel szerinte az angol ellenvetésekben a többi hatalmasságok nem osztoznak.

Egyszer a diplomata dolgozó-szobájában uralkodó csendet halk kopogás szakította félbe.

A herceg szavára egy harminczöt évesnek látszó férfiú lépett a szobába. A francia követ-ségi iroda főnöke volt, kit a herceg a nap bármely órájában minden előleges bejelentés nélkül elfogadott.

«Nos, kedves Bertin, — mondá Talleyrand szokott nyájás modorával, — mi újság?»

«Bocsásson meg hercegséged, hogy ily szokatlan időben háborgatom, de igen fontos ügyben jövök.»

«Foglaljon helyet és mondja el, a mit tud.»

«Hercegséged — folytá Bertin — en-gem tegnap bizonyos felszólamlási ügyben a külügyi hivatalba küldött. Midőn dolgomat végezve távozni akartam, az illető hivatalnok arról értesített, hogy főnöke, Seymour lord, beszélni ohajt velem és szobájában vár.

«Mily könnyelműen bánik ez az ember a pénzzel; — veté közbe Talleyrand. — Nos, és mit felelt ön?»

«Mégvalom, hercegem, hogy eleinte a szó megakadt a torkomon. Kis idő múlva eszembe jutott, hogy legjobb lesz ha az ügyet függőbe tartom, s így azt feleltem, hogy majd megfontolom a dolgot. Seymour lord helyeselte válaszatot s ha a napokban a másolatokat, elvinném neki, szobájában a pénzt négy szem közt átadandja. Most pedig azért jöttem hercegségedhez, hogy e részben intézkedéseit kikérjem.»

Minthogy Talleyrand nem adott tüstént válaszat, Bertin még ezt a kérdést intézte hozzá:

«Nem kellene-e Seymour lord ellen e miatt a sajtóban lármát csapni?»

«On félig-meddig a diplomáciához tartozik, kedves Bertin úr, és lármautérról beszél? Egy diplomata soha sem lármáz, hacsak valami vere-ségét nem akarja azzal palástolni. Egyébiránt miért nem akarja ön az üzletet Seymour lorddal megkötni?»

Bertin ámulva nézett főnökre.

«Tán csak nem gondolja hercegséged, — dadogá Bertin, — hogy én a másolatokat elad-jam?»

«Épésséggel ezt gondolom, kedves barátom, — felelé nyugodtan a herceg. — Jöjjön el holnap ismét ily időtájtban. Nem leszek ugyan itthon, de szobám és íróasztalom ezen fiókja nyitva lesz. Ön innen ki fogja a kérdése ügy-darabokat venni. Ezeket másolja le, és vigye holnapután Seymour lordnak. Minthogy öt le-velről, van szó, fizettesse ki magának az ígért 1000 font sterlinget. Hiszen, a mennyire tudom, ön jegyben jár egy csinos francia hölgyvel, kinek itt a szomszédságban fövedelmes virágüzlete van, így tehát az ezer font nem megvetendő hasznára lesz az ön új háztartásának. Angol embert soha sem kell a pénzkidobásban meg-akadályozni!»...

«De, hercegem, — mondá Bertin, — ez nagyon piszkos üzlet. Én tíz év óta állok a londoni nagykövetség szolgálatában és nem szeret-ném, ha rólam azt beszélnék, hogy megveszte-gethető ember vagyok.»

«Legyen nyugodt, Bertin úr. Én mindent magamra vállalok. Oly embereket, mint Seymour lord, tulajdon fegyvereikkel kell megverni. Remélem, megértett ön...»

«Tökéletesen hercegem!»

A nagykövet ismét folytatta írását, Bertin pedig nagyokat bókolva elhagyta a szobát. Talleyrand megkezdett jelentését befejezve, néhány előtte fekvő összevarrt üres ívet összehajtott s a külsejére nagy betűkkel a következőket írta: Talleyrand herceg nagykövet tiltkos levelezése Arnim gróf porosz királyi külügyminiszterrel. Szigorúan titokban tartandó. Ezután az első lapon egy hat héttel későbből keltezett levelet írt, a melytén a porosz miniszter akkoriban írhatott volna, még pedig nagyon is francia-ellenes hangulatban. Erre aztán egy másik levélben a herceg válasza volt megírva. Ebben Talleyrand, mint Lajos Filöp király első tanácsadója, nem maradt adósa a porosz miniszternek. Ezt Arnim egy második levele és Talleyrand második válasza követte, Arnimnak egy harmadik levele már oly hangon volt írva, melyet a diplomaták egymás iránt a barátságos viszony megszokása előtt szoktak használni.

Ezek után Talleyrand az ily módon készült iratokat a Bertinnek kijelölt asztalfiókba helyez-tén, sétálni ment.

Két nap múlva Bertin ismét megjelent főnöke szobájában.

«Hercegem, az alku Seymour lorddal létre jött, a pénzt már meg is kaptam.»

«Helyes! — mondá a herceg. — Ha a tőkét jól el akarja helyezni az új indiai kölcsönt javaslónam. Nagyon biztos papír, és öt százalé-kot jövedelmez.»

Néhány nap múlva Talleyrand legfiatalabb

követségi titkárját, *Couronel* grótot, hívatta magához.

— Mondja csak, kedves gróf, nemde ön szintén hivatalos lord és lady Seymourhoz *Marlyhouse*-ba?

— Igen, hercegem.

— Nos, akkor együtt megyünk *Marlyhouse*-ba, hol önt ottani tartózkodásunk idejére egy kis diskkrét megbízással akarnám terhelni.

Talleyrand a grófnak elmondotta a *Seymour* és *Bertin* közt lefolyt tárgyalásokat, a levelek megvásárlását, s a fiatal diplomatának erre végre bizonyos utasításokat adott, melyek pontos végrehajtását a gróf meg is ígérte.

Lord Seymour nagyúri kastélyában a kies fekvésű *Marlyhouse*-ban fényes társaság volt együtt. Diplomata, angol főurak, tábornokok és parlamenti tagok lehető válogatott minőségben. Angol szokás szerint a vendégek nappal

pet vágott. *Talleyrand* úgy tett, mintha az angol diplomata arczintorgatását észre sem vette volna, ki viszont azt hitte, hogy *Talleyrand* kártyáit ismerve, a helyzetet tulajdon hasznára fogja ki aknázni.

— Jobban tudok én mindent, — gondolta magában *Seymour*; — engemet nem tartasz bolonddá. Hiszen tulajdon leveleiből olvastam, hogy Poroszországgal összevesztetek s a szent szövetséggel való háborútól félték. Királytok leányának összeköttetését a belga királylyal most mi fogjuk megakadályozni.

— Majd meglátjuk, — gondolta magában *Talleyrand* herceg.

Ezek után a vén francia diplomata *Marlyhouse* szépségét kezdte dicsérni, *Seymour* lord pedig, ki biztosra vette, hogy *Talleyrand* ot lefozta, mindenféle új tárgyra figyelmeztette, melyeket eddig nem látott.

— Hogyan, költemények *Talleyrand* hercegtől! — kiálta *Seymour* lord, ki vendégének bókot akart mondani, habár a költeményekre épen nem volt kíváncsi. — Beh szeretnék egyet közülök olvasni.

A vendégek már régen figyelemmel kísérték a beszéd tárgyát. *Talleyrand*, mint költő! Milyenek lehetnek a versei!

— Hercegséged lesz oly kegyes...

— Ha tudnám, hogy önök bírálata nem lesz tulságos szigorú, egy diplomáciai költeményt olvastatnék fel előttük, melyet nem régen irtam, szobámban meglesz.

— Kérjük, kérjük.

— Szívesen, de oly föltétel alatt, hogy *Seymour* lord olvassa fel.

— Mindenesetre, — felelé a lord; — ez ne legyen akadály.

Mialatt *Talleyrand* szobájába ment, hogy

A FRANCZIA SZENÁTUS ÜLÉSE.

- 1 Waddington.
- 2 B. de Larcinty.
- 3 Delsol.
- 4 Ranc.
- 5 Le Royer, a senatus elnöke.
- 6 De Freycinet.
- 7 Barbey.
- 8 Esquivent de la Villesoisnet.
- 9 Canrobert tábornagy.
- 10 Fallières.
- 11 Rouvier.

- 12 J. Roche.
- 13 Yves Guyot.
- 14 Ribot.
- 15 J. Simon.
- 16 De Trevenen-gróf.
- 17 Lemoine.
- 18 Barthélemy St. Hilaire.
- 19 Challemel Lacour.
- 20 Scheurer Kestner.
- 21 Testelin.
- 22 E. Stanhope.
- 23 Sir J. Gorst.
- 24 E. Chaplin.
- 25 Sir M. Hicks-Beach.
- 26 A. J. Balfour.
- 27 G. J. Goschen.
- 28 Hon. E. Parnell.
- 29 Sir W. H. Hart-Dyke.
- 30 R. G. Webster.
- 31 Sir A. K. Rollie.

lovaglásal, vadászattal vagy olvasással töltötték a napot s csak este gyülekeztek össze a kastély nagy ebédlő termében. A hétfőn *Marlyhouse*-ba érkezett vendégek szerdán mindjárt ebéd után a fővárosba akartak visszatérni. E napon *Seymour* lord különös előzékenységet mutatott irántuk. Midőn délelőtt *Talleyrand* herceggel a parkban találkozott *Seymour*, vendéget karon fogva a következőket mondá neki:

— Ugyan, kedves barátom, mondja meg nekem baráti őszinteséggel, hogy állanak önök jelenleg Poroszországgal?

— Poroszországgal? — ismétlé a herceg egykedvű hangon, nos, a lehető legjobb lábon!

— Komolyan? — Egészen komolyan; — folytató a herceg. — Egyébiránt mióta *Lajos Fülöp* uralkodik, Poroszországgal sőt Oroszországgal és Ausztriával is úgy vagyunk, hogy soha jobban nem voltunk.

E szavakra *Seymour* lord nagyon gúnyos ké-

Az ebédnél *Talleyrand* herceg és *Couronel* gróf a házi gazda és neje szomszédjai voltak. A hölgyek távozása után *Couronel* gróf a hercegtől vett utasítás nyomán a beszéd tárgyát a költészetre fordította. *Seymour* lord, mint az irodalom pártfogója, azonnal helyt állott.

— Nem gondolja-e, Mylord, — jegyzé meg *Couronel* a többek közt, — hogy a költészet, adománya gyakorlati czélokra való iparkodással meg nem egyeztethető?

— Bocsánatot kérek, gróf úr, — jegyzé meg *Seymour*, — de ezt nem merném állítani. Az ó- és újkorból merített példákban tapasztaljuk, hogy kitünő költők egyúttal hadvezérek és államférfiak is voltak.

— Igen Mylord, — veté közbe *Talleyrand*; — *Couronel* ellenében önnek adok igazat. Ön mint szakértő beszél. En mindamelllett, hogy nagyon prózai ember vagyok, gyakran és örömmel foglalkozom ábrándos ügyekkel, költeményekkel, melyeket némelykor le is szoktam írni.

a költeményt elővegye, *Seymour* lord egy kis asztalra két ezüst gyertyatartót tettetett. A vendégek félkörben kelyezkedtek el az asztal körül, hogy a fölolvastatás annál jobban megértsek.

Talleyrand a terembe lépén, egy jókora kéziratcsomagot nyújtott át *Seymour* lordnak és vele szemközt foglalt helyet. *Seymour* lord felbontotta a kéziratot s a következőket olvasta:

«*Talleyrand* herceg nagykövet titkos levelezése Arnim gróf porosz királyi külügyminiszterrel. — Tovább nem olvasott.

A vendégek nem mozdultak.

— Miért nem folytatja, Mylord? — kérdé nyugodt hangon *Talleyrand*.

Seymour felkelt helyéről és az ajtó felé indulva, mondá:

«Herceg, ön nagyon ért a boszúálláshoz!» *Talleyrand* kéziratát zsebre rakván, *Couronel* grófnal együtt néma meghajtással búcsúzott el *Seymour* asszonytól és rögtön Londonba indult vissza.

Seymour lord másnap a nála maradt úri vendégek előtt nyíltan elmondta az egész ügy lettekését és lefolyását.

— Igen, uraim; *Talleyrand* herceg alaposan lefozott. Épen most vettem futárja által küldött levelkét, mely ekkép szól:

«Mylord! Mint barátom, ön legyen az első, ki arról értesül, hogy Lipót belga király esküvője a mi királyi hercegnőnkkel múlt hétfőn megtörtént. Továbbá érdekelné fogja, hogy közös ismerősünk, *Bertin* irodafőnök, megnősült. Ő azt mondja, hogy már régen azon helyeztetben volt, hogy egy nőt eltartasson, de most ezt annyival könnyebben megteheti, mert némi diplomáciai mellékkeresethez jutott.

Kiváló tisztelettel

Talleyrand.»

b. Radvánszky Bélának a napokban megjelent «*Régi Magyar Szakácskönyvek*» című derék munkájában, s láthatjuk egyebek közt, hogy a magyar szakács-művészet már a 15-ik században nagyon ki volt fejlődve, s nemcsak itthon uralkodott a konyhák birodalmán, hanem hódított külföldre is.

Nem is csoda aztán, ha derék szakácsmestereink, csak amúgy fitymálva beszéltek a nem magyar konyháról. Így többek közt azt írja az egyik mester: «*Szakács Tudomány*» című művében: «*Németországban az öreg lúdat az levekben szokták megfőzni; megfőzhető egyébe is, úgy mint borsóval, káposztával, de mi azokból nem szoktunk élni, díszteleneknek is*

budai táborból, hogy egy magyar szakácsot fogadott. Beszél még egy németről is, de ez 100 tallaron alól nem akart szolgálni, míg a harmadik 300 forintot kívánt. «*Derekas szakács, azt is megpróbálom.*»

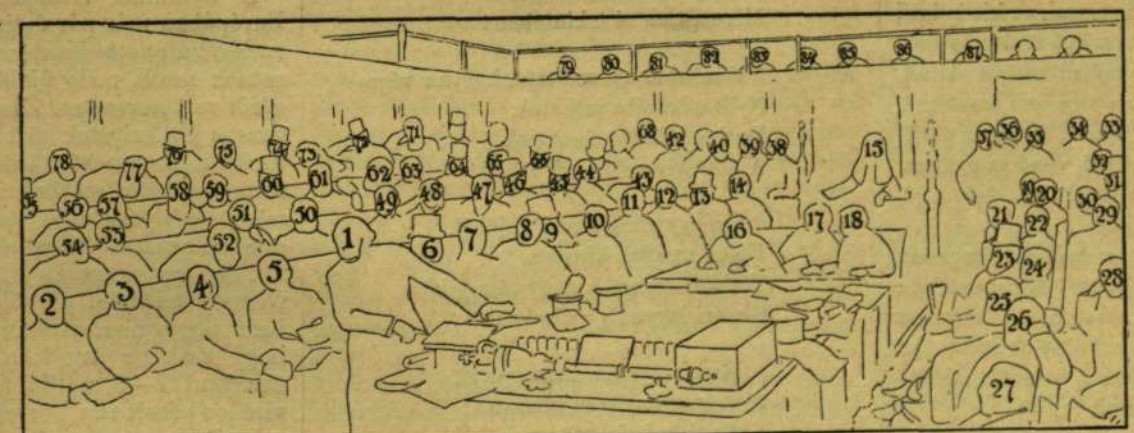
A sok jeles mester kezében aztán a szakácsirodalom is hatalmasan kifejlődött. Sajnos, hogy műveik nagy része elveszett, de hogy mennyinek kellett lenni, gyanítható abból, hogy csak a *Berecsényi* ungvári várában kilencz szakácskönyv volt, még pedig hét nyomtatásban, kettő kéziratban.

A fenmaradt szakácskönyvek is azonban elég betekintést engednek a régi magyar konyha

AZ ÍR TÖRVÉNYJAVASLAT TÁRGYALÁSA AZ ANGOL KÉPVISELŐHÁZBAN: GLADSTONE BESZÉDE.

- 1 W. E. Gladstone miniszterelnök.
- 2 Sir G. Trevelyan.
- 3 H. H. Fowler.
- 4 H. H. Asquith.
- 5 J. Morley.
- 6 Sir W. Harcourt.
- 7 G. J. Shaw Lefevre.
- 8 H. Campbell-Bannerman.
- 9 A. J. Mundella.
- 10 A. H. D. Acland.
- 11 A. Morley.
- 12 Sir U. Kay-Smitloworth.
- 13 H. C. Gardner.
- 14 R. E. Causton.
- 15 Az elnök.
- 16 Sir B. Palgrave (jegyző).
- 17 Milman (segédjegyző).
- 18 Jenkinson (2-ik segédjegyző).
- 19 A. B. Forwood.
- 20 W. L. Jackson.
- 21 Lord G. Hamilton.
- 22 E. Stanhope.
- 23 Sir J. Gorst.
- 24 E. Chaplin.
- 25 Sir M. Hicks-Beach.
- 26 A. J. Balfour.
- 27 G. J. Goschen.
- 28 Hon. E. Parnell.
- 29 Sir W. H. Hart-Dyke.
- 30 R. G. Webster.
- 31 Sir A. K. Rollie.

- 54 Sir C. Russel.
- 55 G. W. E. Russel.
- 56 C. P. Villiers.
- 57 D. Xaorji.
- 58 Sir W. Lawson.
- 59 L. H. Courtney.
- 60 J. C. Rigny.
- 61 W. Woodhall.
- 62 Sir D. Currie.
- 63 G. O. Morgan.
- 64 S. D. Waddy.
- 65 J. Stuart.
- 66 Sir F. T. Mappin.
- 68 G. W. Leveson-Gower.
- 71 W. S. Cairne.
- 72 H. O. Arnold-Forster.
- 73 T. B. Potter.
- 74 M. A. Flower.
- 75 W. Ingram.
- 76 F. A. Channing.
- 77 J. C. Stevenson.
- 78 T. W. Russel.
- 79 S. J. Fisher (Daily Chron.)
- 80 H. Massingham ()
- 81 T. M. Rendle (Daily Tel.)
- 82 H. W. Lacy (Daily News)
- 83 H. F. Wood (Morning Advertiser)
- 84 Thompson Cooper (Times)
- 85 W. Leicester (Times)
- 86 Peacock (Morning Post)
- 87 T. Catling (Lloyd's News)

— Vigasztalja magát, lord Seymour, — veté közbe sohajtóva az osztrák nagykövet, herceg *Esterházy Miklós*, — *Talleyrand* által egy orr-hosszal megveretni, a diplomácia legjobb verseny-lovain is megeshetik...

A RÉGI MAGYAR KONYHA.

Dicső őseink nemcsak a kardforgatáshoz értettek, s nemcsak a fegyverek zajában telt gyönyörűségük, hanem annak idején emberségesen hozzáálltak az evészközők forgatásához is, s azoknak barátságos csöngése sem vala idegen szívüknek.

Sok érdekes adatot olvashatunk erre nézve,

tetszik az nekünk, mert eleinktől sem láttuk, hogy éltek volna vele.

De volt is ám a jó szakácsnak becsülete nem kevés, s némelyik országos hírnévre vergődött. Mint például Antal mester, a Mohácsnál elesett *Perényi Gábor* szakácsa, ki ura lakodalmán úgy sütött meg egy ökröt, hogy abban egy kövér juh, a juhban egy borjú, ebben pedig egy hizott kappan volt. Híres volt *Mihály* mester is, a *Bebek György* szakácsa, ki az említett lakodalmon maga is ott volt, s a nevezetes ökörüstöt, egy másik híres mesternek elbeszélve, a feledéstől megmentette.

Hogy főuraink milyen nagyra nézték a szakács dolgát, kiténik abból is, hogy *Esterházy Pál*, még csak a háborúban is riért ilyesmivel foglalkozni. Így 1684-ben írja a feleségének, a

és általában a szakács-művészet titkaiba, valamint fényes bizonyosságot tesznek jó őseink egészséges gyomorszervezetéről.

De hadd beszéljenek azok a régi írók. A «*Szakács Tudomány*», mely a 16-ik század vége felé készült, egyebek közt ilyen tanítást tesz a szakácsi renden levőknek:

«*Mikor reggel felkelsz, elsőben is Istenedet dicséredj, aztután szépen megmosdjad, tiszta fazekadat megöblítsed. Ha tehénhúst akarsz főzni, azt 3 vízben szépen felmosdaj, mingyárást sőt vess rá, de sokat ne vess, jobb hogy kétszer, avvagy háromszor vess, hogy nem mint egyszer sokat találjal vetni; mert ha egyszer sokat vetés bele, abból, jól tudod, hogy semmit vissza ki nem vehetsz... Az lakodalom napja előtt pedig tődöt választatok, s napot számláljatok, hogy*

az megnevezett napra érkezettek, szégyent ne valljatok. Itt az mesterek mellé mingyarást asztalokos kellene, az kik tudjanak az testállás faragásához is, hogy ha az mester mondja, vagy elefánt formát, avagy unicormis formát, vagy griff formát és egyéb vadaknak, madaraknak formáit. Ehez lakatos is kell, ostyasütő deákok. A főmester mellé annyi mesterlegényeket állass, az mennyi elegendő leszen. Mert nem lehet olyan jó mester, hogy egyedül elégséges lehessen mindenre. Mutogassa az legényeknek mint kint és hogy kell. Nem is lehet oly tudós, hogy mindent tudhasson, hanem megválogasd az főmestereket, kit meleg étetekhez, kit hideg étetekhez, kit pástétomokhoz, kit vadaknak, madaraknak csinálásához, mandola-sajtokhoz, biankákhoz, sültetekhez, sóban főtt halakhoz.

Ezután az egyes étek készítésének leírása következik, miből bámulva látjuk, hogy régi szakácsmestereink mennyi mindenféle étet tudtak készíteni. Így tehénhúsból 56-féle, borjuból 26-ot, juhból 29-et, bárányból 11-et, disznóból 18-at, malaczból 12-öt, lúdból 16-ot, libából 7-et, a különféle halfajokból pedig nem kevesebb mint 193-at! Különbön úgy látszik, hogy a halak közt legtöbbször becsülték a csukát, meg a vizát, mert amabból 30, ebből pedig 20-féle étet tudtak készíteni, míg a kecske csak 12-, a hering pedig 3-féleképp szerepel. A csik és rók is nagy becsületben állott, mert amazt 15, emezt pedig 13-féleképen készítették. Szarvasból, özből, nyúlból 15-féle sült készült.

Hát még a többi, jónál-jobb éték és csemege! A *fikettyós fánk*, *alma-fánk*, *bagoly-borsó olajos lével*, *bírsalmás pástétom*, *dinnye-torta*, *fodor kása*, *fehér herecz*, *keserűlapu saláta*, *fürjes kása*, *mandola-sajt*, *nádmézesség pogácsa*, *rántott csipő*, *töltött süffős szabású éték*, *tor-más kenyér*, *töltött kórtvély*, *trágyás kenyér*, *úr-gomba*, *úrszi pép*, stb. Ilyenféle étet nem kevesebbet számlál elő a jeles szakács-könyv 334-nél!

De lássuk egy pár éték készítményét, a mint a «Szakács Tudomány» előadja:

Tehénhús petrezselyemmel. Az savát szépen és jómódjával add meg, arra bőségesen petrezselyem levelet vess, mert annak az a bors, az a sava pedig az ézit meg ne haladja. Az urának az szája ézihez szabjad az szádnak az ézit, hogy kedvét találjad. Hogyha pedig 50—60 esztendő ember szolgál, annak az étkét ugyan valóban megfőzzed; ha pedig ifjabb embereket szolgál, annak az életéhez szabjad az elejét is, mert az ifjabbaknak a gyönyörök is erősebb, miként az lábok is gyorsabb. De soha sütlelt, fővetlent fel ne adj, akarmint kérje az urad.

Tehénhús pecsenye fenyőmaggal, az kit bészű pecsenyének híják. Az fenyőmagot törd meg erősen, az pecsenyét erősen bele keverd, meg is sózzad, annak utána tedd egy fazékban, önts erős ecetet rá, egy nap, egy éjjel hadd álljon benne. Mikor az ebédnek vége eljűn, tedd ki az ecetből, vond az nyársra, süsd meg igen szépen. Ez az sült oly igen szép s jó, fejedelmeknek és uraknak való.

Tyúk, szekfüves lével. Az tyúknak az vérét ecetbe vegyed! mikor sütd a levét így csináljad: bort, ecetet csinálj össze, arra fekete kenyeret hányj, sózd meg az levében, verd által az szitán. Az tyúkot tegyed az levében, mézeld, borsold, szekfüved meg, az fűszerszámmal főzd együtt.

Dinnye-torta. A dinnyét meghámozzad, belől is a sárgáját elvessed, vágd meg szép aprón, tiszta fazékban szűr mézet rá, két vagy három tikmonyat (tojást) is üss bele, sáfrányozd, borsold, gyömbérezd meg. Abban az mézben főzd meg, apró szőlőt is hints közibe. Mikor megfő, tedd ki, hadd hűljön meg.

A báró Radványzsky könyve egy érdekes étlapot is mutat be 1603-ik évből. Ebből meglátjuk, hogy a mondott év január havában mit táltak fel gróf Thurzó Szaniszlónak Galgócz várában:

Január 1-én ebéd: Tehénhús tormával; kappan mézelt tésztával; leves kenyérral; kolbász; kecske sóban; hód fark gyümölcsös lével; indiai tik (pulyka); borjuból tejben; bárányfűdős borssal; bárányhús leomonával; lúd borssal; borjúhús ispékkel; savanyú káposzta tehénhússal; lúd sütte; apró madár disznóhús pecsenyével; csiszármadár sütte; pástétom; ostya béles; apró pástétom.

Vacsora: Lúd rántott liszttel; kappan vagdálva; viza borssal; bárányhús ecetvel, zsályával; csik,

káposzta-lében; borjúhús borssal; kecske áles lével; kappan sütte; tehénhús pecsenye; karórépa tehénhússal; rántott hal vajban; lúdczimer sütte; disznóhús-pecsenye; tehénhús petrezselyemmel; fánk vajban; ostya béles; szilva torta; nyúl fekete lével.

Január 3-ikán ebéd: Sóba főtt csuka; kecske áles lével; viza gyümölcsös lével; csuka fejr lével; csik, marsolt lével; kolchecht, csuka áles lével; lencse faolajjal; csik káposzta-lében; savanyú káposzta faolajjal; hal rántva, vajban és faolajjal; poszár (hal) borssal, vajban; sült hal borsporral; asszú meggy; tejes éték vajban; sóban kecske; asszú szilva; török riskása; asszú hal ecetben; süllő hideg éték.

Vacsora: Túrós éték vajban; viza borssal vajjal; csuka lengyel lével; hal sóban; csik, káposzta-lében; köleskása tejben; hal sütte, borsporral; asszú szilva; hideg éték; hal rántva, vajban.

Csupa böjtös éték, hanem azért a hatalmas várur bizonyára nem maradt éhen.

Január 13-án úgy látszik nem volt otthon, a várur, mert csak ilyen rövid volt az ebéd:

Tehénhús petrezselyemmel; csik káposzta-lében; tehén pecsenye; lúd sárga lében; savanyú káposzta tehénhússal; bárányhús ecetvel, zsályával.

A *vacsora* sem volt hosszabb: Tehén pecsenye; kappan áles lével; lúd borssal; kása vajban; sárgarépa tehénhússal; csik-káposzta lében.

Ilyen volt hát a régi magyar konyha; nagy, nehéz tudomány a szakácság, s hatalmasak, erősek a gyomrok, melyeknek szolgálatában állt, a régi konyhát, tudós szakácsok művészetét fölébresztette Radványzsky százados álmából, de azok a vasgyomrok végkép eltűntek a régi jó időkkel, s a mai kor gyenge gyermeke legfeljebb csak sohajta csodálhatja az őskor hatalmas étvágyát!

Sz. B.

A BÁLKIRÁLYNŐ.

Sully Prudhomme költeménye.

Hisz ő a legszebb, ő a központ,
Minden körülte fut, forog;
De én büszkén, makacs szívemmel,
Legyőzve bár, nem hódolok.

Hogyan! távolról nézve őt csak
Várjak soromra csendesen,
Az imádók közt elvegyülve
Mereszszem rá tekintetem!

S mint annyi sok más, hogyha végre
Nyílt udvarára juthatok,
Izetlen bókokat fecsegek,
A mig szívemben tűz lobog!

Ha egy virág lehull hajából,
Utána nyúljak hirtelen,
Törjem magam a nagy tömeg közt,
S másé legyen a győzelem!

Megrészegetsem mosolyával,
A mely gyönyör és kárhozat;
S ellopjak én is szép szeméből
Egy röpke, fényes sugarat!

És szívjam én is mámorosan
Szöke hajának illatát,
Melyet akárki belehelhet,
De senki egy percenél tovább!

Érezzem, hogy a táncz hevében,
Mig átölelné őt karom,
Nem én vagyok, ki lázba hoztam,
Csupán a táncz, a vígalom!

S a mig szívembe büszke álmat
Várásol majd a képzeltet:
Más bírja őt, ki tán merészebb,
S ki, mint én, oly hűn nem szeret?!

Nem, bálkirálynő!... Itt a fényben
Szívem nem nyílik meg neked;
Ajkam leküzdí vallomásait,
Mig büszke szívem tán remeg...

De megtudod, hogy mint szeretlek,
Hogy meghódolt már a szívem,
Ha majd eldöbva koronáját,
A bálkirálynő megpihen.

Ha szempilláidat lezárva,
Álomra hajtod szép fejed,
Ha majd szendén, kulcsolt kezekkel
Szép ajkad halk imát rebeg;

S dicsőségedtől elgyötörve
Felejtesz fényt és diadalt,
S a ragyogás, a bál varázsa
A csendes, néma éjbe hajt;

Mig künn süvöltő fújdalommal
A szél zúg szakadatlanul,
S miként ha sírna, szomorúan
A zordon télnek könye hull!

Álmodd meg azt, hogy a sötétben
Széiben, viharban állok én...
S lesem sovány árnyadat majd
Szobád fahérló függönyén!

Béri Gyula.

FÖLDRENGÉS ZANTE SZIGETÉN.

Rettenetes földrengés pusztított csaknem az egész február hónapban azt Zante szigetén. Az első nagy roham, mely kora hajnalban támadt, Zante városát félig romba döntötte; pár nap múlva ismét következett egy másik, hogy a még épen maradt házakat is lerombolja s a lakókat szabad ég alá űzze. De még ott sem menekülhettek meg mindnyájan. Hosszabb-rövidebb időközökben, némi összeköttetésben a jó távol nyugat felé eső Stromboli vulkán kitéréseivel, egymás után, miként néhány évvel ezelőtt Zág-ráiban, több földrengés következett s mindenik rontott valamit. Súlyosabbá tette még a bajt az erős és szeles idő, mely több napig uralkodott. Ma már teljesen megszűnt a pusztítás, de a pusztulás nyomai megmaradtak. Több mint 10,000 embernek nincs hajléka, nagyobb részének nincs semmije, s különösen Macherato, Buyato, San Dimitri és Skulionto községekben a nép csak könyöradományokból él, melyeket legelőször a görög kormány, egy angol hadihajó s csakhamar a magyar király juttatott számukra. A kárt legalább is hat millió forintba becsülik.

A hatalmas földrengés, minőhöz hasonló Európában már pár évtized óta nem volt, ismét emlegetetté tette Zanténak, e gyönyörű jón szigetnek nevét, mely újabb időkben csak szépségéről volt nevezetes. *Zante* (görög nevén Zakynthos) a jón szigetek közt a nagyobbak közé tartozik; a hasonlóvá városon kívül 45 község van rajta s püspöki székhelye is van. A sziget különösen gyönyörű zöld tenyészteréről híres. Mindenféle narancs-, füge- és olajfák láthatók, köztök egy-egy magasban kiemelkedő ciprusfával. Némely területet a szőlő foglal el, melyet itt igen nagy mennyiségben természetesen úgy, hogy csak az Angliába küldött mazsolaszőlő évenként 7—8 millió fontnyi értékű; másutt virágos pázsit van, közte festői, szép fehér majorokkal. Ha a tengerről nézzük a várost s környékét, magában ez a tenyészlet is igen vonzó; de még érdekesebbé teszi a képet a meredek hegyoldalak, sziklahátak, hegyszakadékok s hullámosan húzódo domborok változata, melyeket a sziget belseje felé nyíló völgyelések tarkáznak.

Zante lakói — mintegy 2000 zsidó kivételével — csaknem mindannyian görögök, kik a szőlőtermelésen kívül, mely a görögföld kétharmadát foglalja el, a szőlőszettel, halászattal és kereskedéssel foglalkoznak. Maga a főváros, Zante, a régi velencei uralom emlékét mutatja építészetében. Velencei jellegű tornyok, ivezetes folyosókkal ellátott házak vannak itt, melyek közt, különösen a Calle-Larga nevű főutcában, sok a figyelemre méltó. A város mögött hegytetőn emelkedő erőd, melyet még most is használnak, szintén velencei építés és sok templom emlékeztet a régi korra, különösen a katolikus székesegyház a püspök palotájával s a nagy görög templom, melyben Szent Dánielnek, a sziget védszentjének teteme őriztetik.

ZANTE A FÖLDRENGÉS UTÁN.

Zante szigetét a földrengések már többször előfordultak, hegyeiben itt-ott találnak vulkanikus működésre mutató jeleket, de a mostanighoz hasonló pusztító földrengést nem jegyezték fel még itt a történelem. Az utóbbi években csak Japánban fordult elő hasonló nagy szerencsétlenség.

VÁRKASTÉLY A KÁRPÁTOKBAN. REGÉNY VERNE GYULÁTÓL.

Francziából fordította HUSZÁR IMRE.

(Folytatás.)

(10-ik közlömény.)

A fensikok uralkodó zúgása egyszerre fülhasogató bömbölés vegyült, mely a tengeri kikötőkben megszólaló gözkürtök hangjához hasonlított. E kábító bömbölés nagy kiterjedésű térségen szinte megreszkettette a levegőt.

Majd a váratornyból élénk színű, vakító fényű sugaraktól átcsikázott erős világosság tört elő. Vajjon honnét származhatott e hatalmas fény, a melynek kiuszáradásai csikokban vonulnak végig az Orgall fensikok. Hol lehetett a forrása e sugaraknak, a melyek a sziklákat szinte lángba látszóttak borítani és egyáltalán sajtószertűn halvány fényt árasztottak szét fölöttük?

— «Miklós... Miklós... kiáltá az orvos — tekints rém!... Ugy-e, már én is halott vagyok, mint te?»

Valóban, az orvos és az erdész areza egészen halotti színt öltött, a szemek fénye mintha kialudt, a szemgödreik mintha üresek lettek volna; az arcuk zöldes-szürke lett és a hajuk azon mohához hasonlított, a mely a legenda szerint az akasztott emberek koponyáján szokott teremni.

Deck Miklóst a legnagyobb bámulatba ejtette mindez, a mit látott és hallott. Patak orvosa eljutott a rémület tetőpontjára; izmai elfintódtak, a haja az ég felé meredt, a szempillái rendkívül széttágultak és a teste úgy megdermedt, mint azoké szokott, a kik merevgöröshé

estek. Mint a «Contemplations» költője* mondja, az egész ember iszonyt lehel.

Egy percig, — legfeljebb egy percig tartott e réttentő tünemény. Aztán a sajtószertű világosság lassankint csökkent, a bömbölés elhallgatott, és az Orgall fensik ismét némaságba és homályba merült.

Utasaik közül egyik se próbált újból elaludni; az orvos a rémülettől megtörve, az erdész a sziklához támaszkodva várta a hajnalat.

Vajjon mire gondolt Deck Miklós e dolgokat tapasztalva, a melyek szerinte nyilvánvaló természetfelettek lehettek? A mit látott és hallott, nem volt-e elég elhatározása megintására? Mekkora fog-e még ezután is ragaszkodni vakmerő kalandjához? Igaz, azt mondta, hogy be fog menni a várba és át fogja fürkészni a váratornyot... De nem volt-e már elég az is, hogy eljött a megmászatlan bástyáig, magára vonta a szellemek haragját és felidézte az elemek háborgását? A szemére fogják-e lobbantani, hogy nem váltotta be az ígérését, ha visszatér a faluba a nélkül, hogy vakmerősködött volna behatolni az ördögök várkastélyba? Egyszerre az orvos odarohant hozzá, megragadta a kezét és iparkodott őt elvonszolni maga után, folyvást e szöveget ismételve:

— «Gyere!... gyere!»

— «Nem!» — feléle Deck Miklós.

Aztán ő fogta meg jó erősen doktor Patakot, a ki e végső erőfeszítése után leroskadott. Végre elmúlt az éjszaka és az útítársak lélekállapota olyan volt, hogy sem az erdész, sem az orvos nem tudott magának számot adni az éjjel és a hajnal közt eltelt időről. A hajnalbasadttát megelőző órákra teljességgel nem voltak képesek visszaemlékezni.

E percében, a két Zsil völgyének tulsó oldalán, a keleti láthatáron, a Paring gerince felett egy rózsaszínű csik tűnt fel. A felhőfelnyakoktól sávozott égboltozaton némi világosság kezdett szétterjedni.

Deck Miklós a várkastély felé fordult. Láttá, a mint az épületek körvonalai lassanként elő-

* Hugo Viktor.

tűnnek, a váratorny kiemelkedik a Vulkán szorosba alászálló ködökből, a kápolna, az erdő, a bástyák kibontakoznak az éjszakai párákból, végre a sarokbástyan előbuknak a bükkös, a melynek lombjait a keleti szellő lengette.

A várkastély rendes külsején semmiféle változás sem volt tapasztalható. A harang ép oly mozdulatlan volt, mint a vén székakasz. A váratorny kéményeiből legesekélyebb füst sem gomolygott és a rácszott ablakok mind be voltak csukva.

A torony felett a magasban néhány madár röpködött és csiripelt...

Deck Miklós a várkastély főbejárása felé tekintett. A felvont hid elzárta a két kőoszlop közti kaput, a mely fölött a Gortz bárók címere díszlett.

Az erdész tehát el volt zárva mindvégig folytatni kalandos vállalatát? Igen! Elhatározását nem ingatták meg a múlt éjjeli események. Tudjuk, hogy ez volt a jelszava: a mit mondált, tedd is meg. Sem a titokzatos hang, a mely őt a «Mátyás király» vendéglőben fenyegette, sem azon megmagyarázhatatlan hangok és világossági tünemények, a melyeknek szemtanúja volt, nem lesznek képesek őt megakadályozni abban, hogy behatoljon a várkastélyba. Egy óra elég lesz a termek és a váratorny átkutatására, és ekkor, miután ígéretét beváltotta, vissza fog térni Macsesdre, a hova még délelőtt megérkezhetik.

A mi Patak orvost illeti, ő már csak egy tehetetlen tömeg volt, mely nemcsak ellentállni, de sőt akarni sem birt. El fog menni oda, a hova tasztják. Ha elesik, nem lesz többé ereje felkelni; ez éjszaka iszonyai teljesen bambává tették és még csak ellenvetést sem tudott tenni, mikor az erdész, a kastélyra mutatva, így szólott hozzá:

— «Menjünk!»

Pedig már világos reggel volt és az orvos hazatérhetett volna Macsesdre a Pleta erdeiben való eltűnése veszélye nélkül. De nem szabad érdemeül felrótnunk, hogy Deck Miklóssal maradt. Azért nem hagyta el az útját és azért nem indult el hazafelé, mert nem birt többé a helyzet öntudatával, már csak lelketlen test volt. Nem is szegült ellene, mikor az erdész magával vonszolta őt a várórok partja felé.

Deck Miklós mindenek előtt arról akart meggyőződni, vajjon be lehet-e jutni a várkastélyba másképp is, mint a várkapun át.

A bástyan nem látszott semmiféle rés, semmi-féle falszakadás vagy repedés, a melyen keresztül be lehetne hatolni az udvarra. Szinte meglepő volt, hogy a régi falak illy jó karban maradtak, — a mit kétségkívül vastagságuknak kellett tulajdonítani. A felmászás a falkoronáig lehetetlennek látszott, minthogy mellvédek negyven lábny magasban voltak a várórok felett. Minden arra mutatott tehát, hogy Deck Miklós abban a pillanatban, mikor a kárpáti várkastélyhoz ért, legőzhetlen akadályokba fog ütközni.

Szerencsésjére — vagyis inkább szerencsétlenségére, — a kapuboltozat felett egy lórsé, helyesebben üreg volt, a melyen keresztül hajdan egy ágyú kandikált ki. Egy ürges és erős emberre nézve nem volt nehéz a földig lefüggő hidlánczon felmászni ezen üregig, a mely elég tágas volt arra, hogy át lehessen rajta bújni, és a mennyiben belől nincs elrúszosva, Deck Miklós kétségkívül bejuthat e résen keresztül a várudvarra.

Az erdész a legelső tekintetre belátta, hogy egyebet nem tehet, és a félig önkívületi állapotban levő orvos kíséretében le is ment egy rézsütös csapason a várórokba.

Mind a ketten csakhamar leértek az árok fenekére, a mely tele volt kövel és mindenféle bozóttal s gazzal. Az ember nem igen tudta, hova lép, és vajjon a nedves árok növényzete alatt nem hemzseg-e ezer meg ezer mérges állat. A várórok közepén, a bástyákkal egyközü irányban volt a csaknem teljesen kiszáradt levezető csatorna, melyet könnyen át lehetett lépni.

Deck Miklós, ki semmit se veszített hidegvéréséből és erélyéből, óvatosan, de biztosan haladt előre, míg az orvos úgy ment utána, mint egy állat, a melyet a kötelénél fogva vonszolnak.

A levezető árkon túl az erdész mintegy húsz lépésnyire a bástya tövében ment végig és megállt a kapuboltozat alatt, az a helyen, a hol a felvonó-híd láncza alácsüggött. Kezei és lábai

EGYVELEG.

* A leghosszabb utat léghajón egy Mallet Möriz nevű párisi ember tette. Mult évben okt. 23-án szállott fel La Villetében (Páris mellett) s 25-én reggel Belgiumon átmenve, Maistádnál Frankfurt közelében szállott földre.

* Előkelő kocsisok. Berlin bérkocsisai közt 7 volt katonatiszt, 3 pap és 16 nemesember van, a londoniak között egy marquis, egy lord, egy báró és egy volt képviselő.

* Nagy férfiak képzelődései. Descartes azt hitte, hogy állandóan mellette van egy láthatatlan lény, mely vigyáz reá, hogy az igazságot kutassa és mondja. Pope angol költő egyszer szobájának falából egy emberi kart látott kinyúlni. Goethe egy alkalommal hasonmását látta magával szembe jönni. Byron többször látott kísérteteket. Ben Jonson egy egész éjszakán át nézte lábának hüvelykujját, mely körül tatarok, törökök s más keleti népek harcoltak. Beethoven öreg korában, mikor teljesen siket volt, az utczán symphoniáját hallotta játszani. Spinello festő öngyilkos lett, mert félt a saját «Angyal bukása» című képén levő ördögöktől. Cromwell Olivérnak egykor kísérteties alak jósolta meg, hogy valamikor a legnagyobb ember lesz Angliában, s e jóslat adott kitartást és nyugalmat számára.

* A zsebóra ingája közép számítással másodpercenként annyi mozgást tesz, mely 28 centiméter útnak felel meg. E szerint egy év alatt ez az inga csaknem 9000 km. hosszú utat tesz meg, úgy hogy 4 1/2 év alatt a földet ugyanannyi mozgással meg lehetne kerülni. Látható ebből, hogy ez a pársányi jószág mily rendkívüli munkát végez, midőn évekig folyvást mozog.

* Nagy rémület uralkodott Kanada indián lakossága között arra a hírre, hogy két újszülött gyermek megszállt s óriási vihar kitörését jósolta. A naiv emberek hittek e jóslatban s földalatti barlangokat ástak, hogy a vihartól megmenekülhessenek.

* Japán éghajlata az újabb tapasztalatok szerint nagyon elősegíti az európai születésűek tudósbait s a betegséget csak úgy kerülhetik ki, ha időről-időre néhány hónapra az ország éjszakai részeibe költöznek, hol az éghajlat sokkal szárazabb s nem olyan gyorsan változó.

* Emberbőről készült kártyák is lesznek a chicagói kiállításon. Egy Geronimo nevű apache indián főnök készítette ezeket áldozatainak bőréből.

*Miklós... Miklós... kiáltá az orvos — tekints reám!...

segélyével könnyen felmászatott a kapuboltozat feletti kiszögellő kőpárkányig.

Deck Miklósnak természetesen eszébe sem jutott Patak orvost kényszeríteni, hogy utána menjen. A kövér úri ember ilyesmire képtelen is lett volna. Ennél fogva csak jó erősen megrázta, hogy megértesse vele a helyzetet és meghagyta neki, hogy maradjon az árokban és ne mozduljon.

Aztán Deck Miklós elkezdett fölmászni a lánczon, a mi az ő hegymászáshoz szokott izmainak valóságos gyerekkjáték volt.

De az orvos, mikor egyedül látta magát, bizonyos fokig eszmélni kezdett. Kezdte megérteni a dolgot. Körülnézett, meglátta utitársát, a ki már mintegy tizenkét lábnyi magasan volt a föld felett, s ekkor a rémülettel felőjtött hangon rákiáltott:

— «Megállj!... Miklós!... Megállj!»

Az erdész rá sem hederített.

— «Jer vissza... különben én elmegyek!» kiáltá az orvos, a kinek végre sikerült a két lábára állnia.

— «No hát, menjen kegyelmed!» felelé Deck Miklós.

És lassan tovább mászott felfelé a felvonó-híd lánczán.

Patak orvos, kiben a rémület ismét tetőpontra hágott, ekkor megkísérelt elmenni az árok ösvényéhez, hogy feljuthasson az Orgall fensikra és inaszkadktából haza siethessen Macsesdre.

De, oh csoda! — a melyhez képest a mult éjjeli látományok merő csekélyeségek voltak, — nem bírt mozdulni. A lábai úgy a földhöz tapadtak, mintha egy csavarfogó szárai közé kerültek volna... Vajjon teheti-e egyiket a másik elé?... Nem!... Mind a két lába leragadt csizmástól...

Talán valamely csapda fogta meg?... Az orvos sokkal inkább meg volt rémülve, hogysem ez iránt meggyőződést szerezhetett volna magának; de hihetőleg inkább a csizmája szögei akadályozták a mozdulatait.

Bármint legyen is, a szegény ember úgy állt a helyen, mint egy sóbálvány. Már annyi ereje se volt, hogy kiálthasson, csak a kezeivel hadonászott kétségbeesetten. Azt hihette volna az ember, hogy valamely polyp öleléseitől akar szabadulni, a mely a föld gyomrából nyujtá ki utána számtalan karjait.

E közben Deck följutott a kapuboltozat magasságáig és kezét rátette az egyik vasra, a melyben a felvonó-híd tengelye nyugodott.

E pillanatban fájdalmában felkiáltott, aztán hátravetette magát, mintha a villám érintette volna, ösztönösen megfogta még egyszer a lánczot, lecsuszott rajta és legurult a várárok fenekére.

— «Jól mondta a hang, hogy baj fog érni!» — suttogá és elveszté eszméletét.

(Folytatása következik.)

Az erdész lement egy résztes csapatán a várárokba.

— «Megállj!... Miklós!... Megállj!»

VÁRKASTÉLY A KÁRPÁTOKBAN.

KÁLNOKI BEDŐ ALBERT.

Hazánk művelődési fejlődésének jövődöbeli történetirója könnyen megjelölheti majd azt az időpontot, melytől fogva magyar erdőgazdaságunk és ennek szakirodalmi hatalmas erővel fejlődésnek indult s aránylag rövid idő alatt a kor színvonalára emelkedett.

Divald Adolf és Wagner Károly voltak e téren az első magvetők. A képzelhető legmostohább politikai és fejlődésében elnyomott gazdasági viszonyok között hazafias lelkesültséggel s minden akadály ellen küzdeni kész ügyszeretettel segítettek ok megvalósulásra a magyar erdészet megeretemesének eszméjét. 1862-ben megindítják a magyar «Erdészeti Lapok» havi folyóiratot, s minthogy az 1850-ben alakított idegen nyelvű erdészeti egylet az érdekeket ki nem elégithette, 1866-ban megalapítják a magyar országos erdészeti egyesületet. Ekkor szegődött melléjük ifjú erejével a harmadik alak, hogy nem sokkal utóbb átvegye tőlük a zászlót.

Ez a harmadik harcos s régóta folyvást első vezér: Kálnoki Bedő Albert, fáradhatlan munkása a magyar erdőgazdaságnak, lelkes támasza a magyar erdészeti szakirodalomnak, 1868-tól kezdve — midőn államszolgálatba lépett — fáradhatlan munkása s később biztos kezű vezetője a magyar állami erdészeti. Művelődéstörténetünk kiváló alakjai közé küzdötte ő fel magát, tisztán saját erejéből. Elvévülhetetlen érdemeit méltó elismerésben részesítette az az ünneplő, melyet 25 éves állami szolgálatának évfordulója alkalmából, márczius 4-én, az államerdészet tisztikara az Országos Erdészeti Egyesület alkotmány-utczai palotájában rendezett, s melyen nemesak az ország minden részéből összereseglett erdészek rótták le hódulataikat és elismerésüket vezérük iránt, de számosan megjelentek politikai és gazdasági életünk nagyjai közül is, fényes bizonyosságul azon erkölcsi hatalomnak, melylyel a kitartó munka mindenütt becsülést és tiszteletet vív ki.

Bedő Albert ifjú éveiben Divald és Wagner oldalán a mellett kezdé meg pályafutását; korán a nyilvánosság terére lépett, 1866-ban, mely évtől kezdve az országos erdészeti egyesület titkáránt az egyesületi élet ápolásában, valamint az akkor már erősödni kezdett szakfolyóiratnak, az «Erdészeti Lapok»-nak munkatársaként, öt évvel utóbb pedig szerkesztőjeképpen a szakirodalom fejlesztésében, a nemzeti szellem, a magyarság és a szakismeretek terjesztésében nagy részt vett. Buzgó munkásává lesz csakhamar az erdőtörvény előkészítésére megindult mozgalomnak; legelőbbet fátad a törvényjavaslat szerkesztésében, míg az végre 1879-ben a törvényhozás elé kerül, hol a szakbeli felvilágosítások megadásával szintén ő bizatit meg. Ez időben történt, hogy kezdeményezésére az erdészet összes ügyei a földmivelési miniszteriumba összpontosítottak s azok vezetése reá bizatit; majd egy évvel utóbb a megalkotott erdőtörvény végrehajtásának fátadata s az államerdészeti közigazgatás újjászervezésének gondja nehezedett vállaira.

Az erdőgazdaság annakelőtte kénye-kedvére volt bizva a birtokosoknak; alig volt valami

törvényes rendelkezés, a mi a különböző okokból elharapódzott erdőpusztításnak gátat vehetett volna, s a mi ilyen törvényes rendelkezés volt is, az sem hajtatott végre. Ily körülmények között kellett megalkotni életbe léptetni az erdőtörvényt, melynek szigorúságát aztán a rendezés nem szokott erdőbirtokosok szakszerűtlen gazdálkodásába átvinni, a törvény által megkövetelt rendet a gondatlanul s legnagyobb részben túlságos haszonleséssel birtokolt erdők kezelésébe zökkenés és heves ellenzés nélkül meghonosítani épenséggel nem lehetett volna, ha a törvény végrehajtásának élén nem oly férfi áll, ki éles látásával és óvatossággal az országban vidékről-vidékre más és más viszonyait mindig helyesen tudta mérlegelni, s gondos figyelmét a jelentékteleneknek látszó tényezőktől sem tagadta meg soha.

Nem kisebb tapintatossággal járt el Bedő az államerdők kezelési ügyeinek intézésében, s az államerdészeti közigazgatás újjászervezésében. Vezetése alatt a szakképzés is nagy lendületet

államhatalom közegének kezét fogva kellett megállapodnia, hogy a tudomány által elméletileg kifejlesztett módok közül a nemzetgazdasági követelményeknek legmegfelelőbb, hazai viszonyainkhoz s erdeinknek a mult szakszerűtlen gazdálkodása által előidézett egyöntetűség nélküli s nagyrészt zilált, rendetlen állapotához legillőbb s egyúttal a jövő céljait leg hamarabb elérni segítő módszer legyen kiválasztva. Bedő Albert akkor, midőn az erdei hozamszámítás, vagyis az évi vágások mértékének megállapítását a németeknél divó mód mellőzésével a fatömeg ingatag alapja helyett a területnek biztosabban meghatározható s ellenőrizhető alapjára helyezte, s másfelől, midőn a fordát, vagyis az erdő fátinak vágás-korát értékesebb anyagok termelése s az erdők fatökéjének növelése végett felemelteté: mind a két kérdést a leghelyesebben oldotta meg nálunk.

A mezőgazdaságra s különösen az állattenyésztésre nagy fontossága van Bedő egy harmadik szakbeli alkotásának: mi a legelő-erdőgazdaság fogalmának kifejtésében s már is sok helyen történt alkalmazásában áll.

Csak főbb vonásai ezek ama kiterjedt működés rajzáján, mely működés Bedő Albert nevét kell hogy az egész ország színe előtt érdemessé tegye a megbecsülésre. Dolgozott fáradhatlanul egész életét át, soha sem vesztette el jogos önbizalomtól támogatott munkakedvét s erejének az ügy iránti lelkesedés mindig új és új tápot adott.

Bedő Albert Sepsikálnokon, Háromszékmegyében született 1839 december 31-én; atyja, egy öt székely család sarja, az odaváló unitárius egyház lelkésze, jó irányt adott már eleve fia nevelésének. Hazulról a székely-kereszturi, innen utóbb a kolozsvári unitárius főgymnáziumba ment. Középszkoláit befejezván, ő is, mint az ifjúság nagy része az alkotmányos ébredés idejében, a politikai pályára készült. 1860-ban beiratkozott tehát a kolozsvári ref. kollegium mellett megnyitott jogi fakultásra; később Maros-Vásárhelyen a kir. tábla joggyakor-nokai közé lépett, de a nem sokkal utóbb bekövetkezett politikai változásokon okulva, a jogi pályát csakhamar elhagyta.

1862-ben a selmeczi bányászati és erdészeti akadémia hallgatója lett; hol néhány komoly és szorgalmas társával szövetkezve, szemben a még erősen burjánzó burschenschaftokkal, egy kis magyar kört alakított, melyből lassanként kifejlődött azután a mai ifjúsági kör. Szorgalma, értelmessége s feltűnő írói és előadó képessége már az akadémian elismerést vívott ki, s itt gyökerezett meg benne végleg az elhatározás, hogy életét az erdészeti fogja szentelni. 1864 után azonban, midőn az akadémia iról jeles bizonyítványaiat távozott, keserűen kellett tapasztalnia, hogy választott pályáján a magyar ifju mindenfelé mellőzésre talált. Végre gr. Eltz szlavóniai birtokosnál, mint erdőgyakornok, mégis alkalmazásra talált. Itt azonban széles ismereteit, alapos képzettségét felismerve felebbvalói majd ezen, majd azon részébe küldözték az uradalmi erdőségeknek, hogy munkaeréjét a terhes erdőrendezési munkálatok terén minél inkább kihasználhassák. Türelme a sok hajszában fogyni kezdett, s végre is elhatározta, hogy Berlinbe megy, s ott a matematikai és fizikai tanszékre magát kiképezvén, tanári pályára lép. Elutazását közlekedési akadályok késleltették s csak e véletlennek köszönhető, hogy még helyben találta az uradalmat igazgatójának, Divald Adolf-

KÁLNOKI BEDŐ ALBERT.

MI UJSÁG?

A királyi pár Svájcban. A királyné Svájcban, a kies fekvésű Territetben tölti a tavasz elejét, s oda utazott király ő felsége is, ki egy hetet akar ott időzni. A hely elég közel van hozzá, hogy ő felségök gyorsan hirt kaphassanak Welsből, Mária Valéria főhercegnő kórházáról. Ritka eset, hogy a királyi pár a monarchián kívül legyen, és Svájcban is inkognitóban időznek, ő felsége a király gróf Hoheneins név alatt. A királyné egészségi állapota különösen kielégítő; gyakori kirándulásokat tesz a regényes vidékre, legtöbbször gyalog.

Király ő felsége febr. 28-án érkezett Zürichbe, hol a pályaudvaron Prizbram lovag osztrák-magyar főkonzul fogadta. A király rövid sétakocsizást tett a városban s másfél óra múlva tovább utazott Territet felé. Lausanneba a király délután 4 óra 30 perczkor érkezett meg. A pályaudvaron Erzsébet királynét várta egy udvari hölgylovag. A peronnon nagyszámú közönség gyűlt össze. A királyné a vonat berobogásakor az udvari szalonkocsiját sietet, a melyből a király kiszállt. A királyi pár a legmelegebben megélte egymást. Nagy óra 45 perczkor a felségök a helyi vonatnál tovább utaztak Territetbe, a hova este hat órakor érkeztek meg. Noha a király a legszigorubb inkognitót őrizte meg egész utazása alatt, nagy közönség gyűlt össze fogadására. A Grand hotel igazgatója és egy igazgató tanácsosa hódolatteljesen üdvözlötték a királyi párt. Ő felségök gyalog mentek a pályaudvartól a szállóba.

A királyi pár Territetben teljesen visszavonultan él. A királyné csendes, nyugodt életet folytat s valamennyi hangversenyre, színházba és estélyre szóló meghívást visszautasított. A királyné lausannei időzése alatt különféle beviszlásokat tett s betét a Nyffenegger-féle cukrászdába is. Innét egy udvarhölgye társaságában a rakpartra ment s ott majdnem fél óráig sétált az utasok között. Egyszerű megjelenésével a királyné semmiképp se vonja magára a sétálók figyelmét. Territetben a királyi pár kirándulásokat tett a közeli vidékre. Március elején a regeli után tettek meg az első sétát Mont-Fléury felé.

József főherceg hatvanedik születésnapja. Március 3-ikán töltötte be József főherceg 60-dik születésnapját. Nem voltak nyilvános ünnepélyek, a főherceg félrevonult minden ünnepektől s elől fűmei szép villájába, a meleg családi otthonba, és abban a szerető körben ülte meg ezt a napot, övéi közt. Az üdvözlések így sem maradhattak el s mindenfelől érkeztek a szerencse-kívánó táviratok. Széles Magyarországon nincs magyar ember, a ki szíve mélyéből hozzá ne eszalta volna a maga jó kívánságait a Fiuméba érkezett üdvözlésekhez, óhajta áldást arra a férfúra, a ki mint a királyi család tagja, oly hű és nemes barátja Magyarországnak, kinek hazafiassága erősen meggyőző hatással bír az ország minden polgára. A Fiuméba érkezett üdvözlésekhez, óhajta áldást arra a férfúra, a ki mint a királyi család tagja, oly hű és nemes barátja Magyarországnak, kinek hazafiassága erősen meggyőző hatással bír az ország minden polgára.

Történelmi kiállítás. Az ezredéves kiállítás történelmi részének ügyében a művészek körében mozgalom indult meg. Azt kívánják, hogy az ne csak Magyarország kulturáját, illetőleg annak történetét tüntesse fel, hanem egyuttal évekre terjedő feladatok és foglalkozások nyújtson a magyar művészeknek. A kiállítás berendezésére vonatkozólag Czobor Béla dr. egyetemi tanár és régiségbuvár, és Schickedanz Albert tanár és műépítő tervet dolgozott ki, melyet a művészkörök közelebb tartott értekezleteik alkalmával helyeselték. A történelmi kiállítás ügyében a napokban a kereskedelmi miniszter értekezletre hívja össze a szakértő és érdekeltek körét.

Jókai jubileuma. A Petőfi-társaság alelnöke, Komócsy József meghívókat küldött szét a fővárosban, arra kérve Jókai tisztelőit, hogy e hó 4-én délután minél számosabban jelenjenek meg az új városház társalgó termében, megbeszéljék, hogyan üljk meg Jókai írői működésének félzázados ünnepét. A jubileumi ünnepet a Petőfi-társaság úgy kívánja rendezni, hogy nemzeti ünnep legyen.

Munkácsy millenniumi festménye. Munkácsy-nak a honfoglalást feltüntető nagy festménye, mely az új országházat fogja ékesíteni, befejezéséhez közeledik. Gróf Tisza Lajos miniszter, a ki az új országházat építő-bizottságnak az elnöke, Párisba utazott a végből, hogy a mester nagy képét, mielőtt végleg befejezné, még egyszer megnézze.

A Mária-Dorothea egylet márcz. 2-ikán felolvasó-estélyt rendezett, melyen nagy közönség jelent meg, s dr. Farkas László, a vörös-kereszt-egylet főorvosa érdekes felolvasást tartott a nőknek a háboruban s általában a közegészség ügyében való szerepléséről.

Vázolva az ó-kori nők e téren való működése körét, áttért ezután a keresztény vallás megalapításának hatására, a nők emberszeretetére, betegápolásra való hajlandóságukra s szépen fejtegette ezután az újkori nők ilyen irányu munkálkodását. Hazánkban éppen most harmincz éve annak, hogy nagyobb mértéki agitációt keltettek a nőknek a háboruban való működése minél idősebbé tétele iránt. Épen harmincz éve, hogy megalakult a vörös-kereszt-egylet, a mely ezt tűzte ki céljául. Kiemelte, hogy férfi és női ápolók közt az utóbbiak az elsőbbség, mivel a betegekkel sokkal gyöngédebb bűnnek a tisztaságira s többször adnak, mint a férfiak. A tisztaság fogalma különösen a vér különféle betegségeinél a gyógyulás lefolyásában nagyon fontos. Ezután a különféle fertőző betegségek természetére tért át az előző, s előadás végen behatólag foglalkozott a humanizmus terén mutaközo modern intézmények jellemzésével, melyek közt első helyen az ezeltől 30 évvel alapított vörös-kereszt-egylet áll. A tanulmányok érdekes felolvasást a nagy közönség, melynek sorában társadalmunk sok kiváló személyisége is jelen volt, lelkesen megtapsolta.

Ötezer forintot alapítvány. Bercsényi Béláné szül. Kray Irma urhölgy ötezer forinttal a Petőfi-társaság alapító közléte.

Wahrmann mauzeuma. A nem rég elhunyt Wahrmann Mór hamvai fölé művészi mauzeumot emeltet leánya: Krausz Izidorné, ki a terv elkészítésére több hazai építész és szobrászt szólított föl. A tervek megbirálásával francia szakemberekből álló jury volt megbízva, melynek egyhangu ítélete szerint a Donáth Gyula szobrász terve a legsikerültebb. Donáth bizatot meg a részletes tervek elkészítésével. A mauzeum 40 ezer forintba kerül.

Emléktábla Községnek. Községben az ottani Concordia dalesgyűlet elhatározta, hogy Községhy Károlynak, a nemzeti színház és a magyar királyi opera jeles buffójának, szülőházát emléktáblával fogja megjelölni.

Árvíz. A Duna Pestmegye alsó részén és Tolna-megyében nagy pusztításokat tett. Kalocsa és környéke megszabadult ugyan, de Bogyszlót, Gerjeny elöntötte, s még több falu is szenvedett, sok ezer hold termőföld jutott víz alá és sok szegény ember vagyonra pusztult el. Gerjeny község 2000 lakosa szeretését menekült, a házak összeomlottak; több emberélet is oda veszett. A Duna oly irányban vette útját, a hol nem is számítottak rá; így zúdult rá Gerjeny, melyben nem maradt egyetlen ház sem. A Jó-szó egyesület a tolnamegyei gerjeny, agárdi és faddi körösköt részére azonnali 2000 frtnyi segélyt küldött.

HALÁLOZÁSOK.

Elhunytak a közelebbi napok alatt: HORVÁTH JÓZSEF, esperes, murányfalvi plébános, 79 éves korában. Egyike a magyar szabadságharcz tiszteltemlélt alakjainak. Nagy-Rőcze és Tiszoloz közt fekvő plébániájának híveit ugyanígy a pánszláv izgatások közepette nemcsak lángoló szávaival lelkesítette a hazaszeretetre, de a magyar hadsereghez bevonuló fiatalokat maga tanította a fegyvergyakorlatokra. Ezért közönséges gonosztervöként bántak vele, összekötözve huzalták Rimaszombatba s csak nagy utánjárásra, több hét elteltével eresztették haza börtönéből. — ALTSCHUL SIMON, budapesti svéd és norvég konzul, az Altschul és társa budapesti kereskedő cég tagja, 61 éves, Budapestben. Altschul a magyar kereskedelem körül szerzett érdemeiért a király a Ferencz-József-rend lovagjává nevezte, s több külföldi uralkodó is elsőrangú érdemeikkel ajándékozta meg. Az elhunytban sok jótékony egyesület vesztette el a pártfogóját. — ETL ISTVÁN, mura-keresztúri aranyiparis apátlelkészes, 80 éves, Nagy-Kanisán. — SILVÁNYI JÁNOS, ardanózi plébános, 47 éves. — MARINKÁS LÁSZLÓ, perjei gör. kath. lelkész, 72 éves, Perjeny. — TOLGYESI FERENCZ, Tolgyessy Arthur festőművész édes atya, nyug. m. kir. pénzügyi titkár, a fővárosban, 72-dik évében. — DEÁK JÁNOS, gymnáziumi rendes tanár, Karcagzagon, hol harmincz évet töltött oktatóssal, 73 éves korában. — CZIGANY KÁROLY, ügyvéd, megyebizottsági tag, 62 éves, Kővágy-Eörsön. — SPITZER ZSIGMOND, hírlapíró, a ki 10 éven át volt segédzerkesztője a „Nemes Polihisches Volksblatt“-nak, 38 éves korában, Budapestben. — BARTHA GYULA, pozbai református lelkész, 33-dik évében, Pozbán. — HALTENBERGER PÁL, az egri egyházmegye pappövéndéke, Egerben.

KÉPTALÁNY.

A «Vasárnapi Ujság» 8-ik számában közölt képtalány megfejtése: Tóth Kálmán. (E rejtvenynél a képek jelentésének kezdőbetűi adták a költő vezetéknevét, a végbetűi pedig keresztnevét.)

Heti naptár, márczius hó.

Nap	Katholikus és protestáns	Görög-Orosz	Israelita
5 V. A 3 órai órából	A 3 órából	21 C Nagy	2 v. 17
6 H. Koléta sz.	Fridolin	22 Jenő	sz. v. tk. 18
7 K. Ág. Tamás hv. Perpetua		23 Polikárp	19
8 S. István János Ist. János		24 János f. m.	20
9 C. Róm. Fran. Franciska		25 Tarás	21
10 P. Jézus s seb em. 40 v. ért.		26 Porfir	22
11 S. Konstantin hv. Konstantin		27 Prokop	23 S. W. P.

Helyváltozás. C Utolsó negyed 10-én 6 óra 14 pk. este.

Felelős szerkesztő: Nagy Miklós. (L. Egyetem-tér 6. szám.)

Selyem-hamisítvány. Egészünk el egy mintát a venni szándékolok fekete selyemből s a hamisítást rögtön kiderül: Mert míg a valódi s a jól festett selyem az edégetésnél nyomban összepödörök és csakhamar kialszik, maga után csakoly világosbarna hamut hagyván, addig a hamisított selyem (mely zsíros színt — szallanos — lesz és könnyen török) lassan tovább ég (minthogy rostszálát a festanyagtól telített tovább izának) és sőtőt barna hamut hagy maga után, de valódi selyem módjára soha össze nem pödörök, csak megpörök. Henneberg G. (cs. kir. udvari szállító) selyemgyára Zürichben, hához szállítva, postabér- és vámentesen szívesen küld bárkinek is mintákat, akár egyes öltönyökre, akár egész végeken levő valódi selyemszövetekből. Svajcra czimz. levelekre 10 kros és levelezőlapokra 5 kros bélyeg ragasztandó. (5)

Melyik lapra fizessünk elő?

Gazdag tartalmánál, nagy terjedelménél fogva a leg-olesőbb magyar lap az

„EGYETÉRTÉS“

a mely az új évvel immár 27-ik évfolyamába lépett. Ez a magyar olvasó közönség lapja. Hiteles forrásból származó értesülések gyorsasága, alaposasága és sokasága, rovatainak változatosasága, kitűnősége, a különböző olvasmányok gazdag tárháza tették az «Egyetértés»-t népszerűvé.

Az országgyűlési tárgyalásokról a leg részlete- sebb s e mellett tárgyalagos hű tudósítást egyedül az «Egyetértés» közöl.

Gazdasági rovata elismert régi tekintélynek örvend. A magyar kereskedő s gazdaközönség nem szorul több idegen nyelvű lapra, mert az «Egyetértés» kereskedelmi s tőzsdéi tudósításainak bőségével s alaposaságával ma már nem versenyezhet más lap. A kereskedő, az iparos s a mezőgazda megtalálja mindazt az «Egyetértés»-ben, a mire szüksége van. Változatosan szerkesztett társzajában annyi regényolvasmányt ad, mint egy lap sem. Kéthárom regényt közöl egyszerre úgy, hogy egy év alatt 30-40 kötetnyi regényt, részint eredetit, részint a külföldi legjelebb termékeket, jó magarságn fordításban kapnak az «Egyetértés» olvasói. A ki olvasni valót keres és a világ folyásáról gyorsan és hitelesen akar értesülni, fizessen elő az «Egyetértés»-re.

Az «Egyetértés» 1893 január 1-én 27-ik évfolyamába lépett s így egyike a legregibb napilapoknak.

Felelős szerkesztő: Csávolszky Lajos.

Előfizetési árai:

Egy óra	— — —	1 frt 80 kr.
Három óra	— — —	5 — —
Félévre	— — —	10 — —
Egész évre	— — —	20 — —

A szerkesztőség: Szercezen-utca 35. szám. A kiadóhivatal: Dalszínház-utca 1. szám.

BUDAPESTEN.

Matatványszámot a kiadóhivatal ingyen és bérmentve küld.

Szerkesztői mondanivalók.

Emlékezés Miskolcz vidékére. Kódos, homályos téli este. Mind a kettő határozott tehetségre val s némi simifással minőkétő beválnék. A másodikkal különösen utolsó strófája szorult átölgözésre. Az élezt-lapi ezimtet sem helyeseltük, megfelelőbb volna: «A proletár».

Az innep előestéjén. Van benne hangulat s kivált a vége, a mint a játékosnyagot gyakoriól hölgy magányos szobájába tér, a költészet igaz hangjával úti meg szívünket. A költemény azonban egészen véve csak alapos átölgözés után lenne közzölhető. Az ünnepi alkalomra későn érkezett, — de utólagosan tudatni kívánjuk részben méltányol véleményünket.

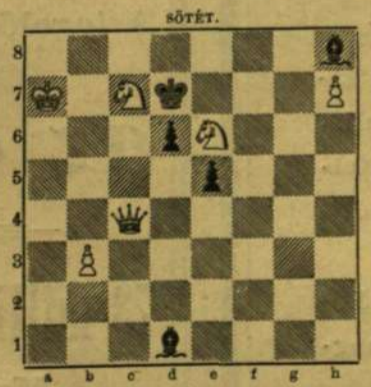
Régi dal. Verselése ügyes, de a költeményben ez az egyetlen, a mi dicseretre méltó, — ezzel szemben áll az ugyancsak kiszínezett hasonlat, s a csekély tartalom.

Volgyben. Mindenkor szívesen látjuk küldeményeit s 5-6 hetenkit sor kerfithetnek reájuk.

Ne higdy. Verselése annyira dőczögős, mint mikor a kocsi a mélyen felváltott kátyús út fagyos rögein rúzza az embert.

SAKKJÁTEK.

1763. számú feladvány. Pater Károly-tól.

Világos indúl s a harmadik lépésre matot mond.

Az 1755. számú feladvány megfejtése.

Weinheimer R.-től.			
Világos.		Sötét.	
1. Vh3-h6	—	1. —	Kd4-c3 (b)
2. Hd3-e5	—	2. Vh6-h1	— t. sz.
3. Hd7-b6 mat	—	3. Vh1-e1	— c6 mat.
Világos. b. Sötét.			
1. —	—	1. —	Kd4-b5
2. Vh6-d5	—	2. —	— sz.
3. Vd6-c6	—	3. —	— c6 mat.
Helyesen fejtették meg: Budapesten: K. J. és F. H. — Andorfi S. — Kovács J. — Kecskeméten: Balogh Dienes. — Ung-Tarnóczon: Németh Péter. — A pesti sakk-kör.			

Hirdetés.

1893 február 20-án jelent meg a bécsi cs. k. udv. és állományomda kiadóhivatala, valamint minden könyvkereskedés útján megszerezhető:

SCHEMATISMUS

a cs. és k. hadsereg s a cs. k. hadi tengerészet számára,
1893-ra.

8°, elegans vászonkötésben. Ára 3 frt o. é.

!!Nincs többé köhögés!!

MELL- ÉS TUDÓBAJ ELLEN!
Dr. med. Fáykiss Szepesi Kárpáti Növénykivonata.
Egy üveg ára használati utasítással 75 kr.
1 dobozzal 35 kr. Egy csomaggal 1 csomaggal 20 kr. 50 kr. kis 25 kr.

Tizenöt év óta legjobb eredménnyel használták köhögés, rekedtség, katarhus, hőkrut, náthás (influenza), szákmellőség, tüdőgyulladás stb. ellen.

!!Nincs többé fejfájás!!

D. Götz „Migraine-pora“
huszonöt év óta egyedül, ideges, rheumászerű, sőt gyomorból származó fejfájás ellen a legjobb sikerrel használtatott, mit több ezerre menő köszönet-nyilvánítás bizonyít.
Utolsó időben a MADRIDI UDVAR és Baross Gábornak 5 exzellenziája feltűnő eredménnyel használta. Egy doboz ára használati utasítással 2 frt. 1 kis próba-doboz 1 frt. Eredetiben kapható Fáykiss József nagy Kristóf-laca eziméleti gyógyszerárában Budapesten, továbbá Török József gyógyszerárában, Király-utca. — Postai megrendelések azonnal eszközölhetnek.

A ki nem akarja, hogy ilyenféle hírtelenre használják fel a fejét, továbbá a szőp augmmentőse bajuszt, és felt szadit akar, az használja a dr. FAIRCH-jéle svájci haj-elixirt. Ezen hajnövesztő szer, mely rögön megszűnteti a hajhullást, határozott biztos sikert ér el a pénz visszafizetésére kezeskedésnek.

Ára: 1 nagy tégely 2 frt, 1 kis tégely 1 frt 20 kr. Kapható a

svájci Haj-Elixir
magyarországi főraktárban

BUDAPEST, IV., Kecskeméti-utca 8.
Szétküldés vidékre az összegnek kézpénzben vagy levélbélyegben előre való beküldése esetén bárhova bérmentve és teljes titoktartás mellett, vagy pedig utánvétellel bérmentetlenül.

Tessék mindig határozottan kérni!
LIEBIG COMPANY
hus-kivonatát.

Alkalmos húsleves pillanat alatt készítésére, levesek, főzelékek, mártások és mindenemű húsételek javítására.
Kiváló erősítő szer betegeknek és idősöknek.
A valódiság és jószág igazolásául főleg tessék figyelni a telitalálék névirására

A HAJ és SZAKÁL SZINE

elvesztett vissza szerhető az „Eau de Kala“ segélyével.
Teljesen ártalmatlan, a haját és szakált erősíti a 15 napon át való használat mellett visszaadja annak eredeti színét. Barna, gesztenyeszín és világos barna ára 4 frt, fekete és szőke ára 5 frt.
Magyarországi főraktár:
Budapest, király-u. 12 Török József gyógyszeri.

WEINWURM ANTAL

tenykepész első magyarország chemigraphiai műintézete
Budapest, IV., Károly-utca 3,
készít mindenemű czinkdésű dűzöt autotypia, phototypia, chemigraphia és chromotypia útján. Alaprajzok, térképek, hálókészítők fotolitographiai úton a legutányosabban sokszorosítottatnak.
Külön berendezés házonkívül való fényképfelvételekre.

Van szerencsénk a nagyérdemű közönség tudomására hozni, hogy saját megnagyított üzleti helyiségünkben

Budapesten, V., Gizella-tér 1. sz. a.

egy hatóságilag engedélyezett

NAGY VÉGELADÁST

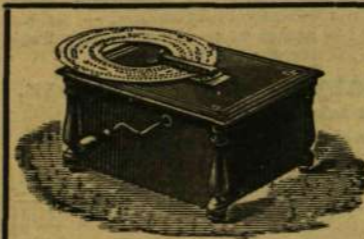
rendeztünk, melynél különféle kiselejtezett, de kitünő karban lévő

szőnyegek, csipkefüggönyök, portierek, butorszövetek, asztal-, ágy-, flanell- és úti takarók, cocos lábtörlők és papirkárpitok

kerülnek tetemesen leszállított áron eladásra. — Van szerencsénk tisztelt vevőinket, ugyanint a nagyérdemű közönséget, ez alkalom felhasználására felhívni, hol jó árukat valóban olcsó áron bocsátunk rendelkezésére. Kiváló tisztelettel

HAAS FÜLÖP ÉS FIAI,

Budapest, V., Gizella-tér 1. szám.

Legújabb! 4802 Legújabb!

„Intona“

(Ariston) acélhangokkal
váltostatható ércszíjéklapokkal és korlátlan műsorral. — Ezen új találmány hangszere minden előzetes tanulmány és zenésismeret nélkül száz száz teljesszerűt zenedarabot lehet játszani.
Ára 12 frt, a kótalapak drbjá 30 kr.

Megrendelések az árak előleges beküldése mellett vagy utánvétellel teljesíthetnek.
Mechanikai hangszerekről külön árjegyzék. Budapest, VII., Kerepesi-út 36. sz. külön képes árjegyzék.

Sternberg Ármín és Testv. Nagy képes árjegyzék ingyen és bérmentve!!
Hangszer-Ipar. Harmonikáról

GANZ ÉS TÁRSA

VASÖNTŐ- ÉS GÉPGYÁR-RÉSZV.-TÁRSULAT

BUDAPEST.

Ajánlanak mindenemű vas-, acél- és fémöntvényeket építkezési és gépészeti czélokra, vizvezető csöveket, szivattyúkat, lecsapoló és öntöző-zsilipet, készülékeket a belvizek leeresztésére. — A helyi viszonyok szerint szerkesztett turbinákat, órlöhengereket kéregöntetű hengerekkel és malomberendezési czikkeket. — Zsilipeket bármily nagyságban és bármily rendszer szerint. — Alagcsöveket, zárkészülékeket, cső- és kapu-zsilipekhez, czölöpverő gépeket, anyagszállító kocikat. — Álló vagy fekvő gázmotorok egy vagy két hengerrel és mindenemű zúzógépek.

5174 132. sz.

A „Franklin-Társulat“ kiadásában Budapesten megjelent és minden könyvtárban kapható:

A száraz építészet elemei,

gazdák, építésszek és gazdasági tanintézetek hallgatói számára.
Irta Mika Károly kir. mérnök.

130 ábrával. (Falusi könyvtár 41. füzet.) Ára fizve 50 kr.

Ezen munka nemcsak tájékozással, hanem vezérül is szolgál az építészet és vele kapcsolatban levő iparágakra nézve, s ép e részben már rég hiányát érezte legkivált gazda közönségünk, mely legtöbb esetben egyes vállalkozók kapzsiságának volt kitéve és adózója, — ezért is örömmel eszközöljük ezen jeles szakmunkát, mely adott alkalommal kalauzul nemcsak a költségvetés előíránzatánál, hanem a czélba vett építkezési anyagok hasznavehetőségének és minőségének megbírálásánál is — hogy mennyi gond és kellemetlenség lesz ezáltal elhárítva, mennyi fölösleges költség megtakarítva, azt csakis az építkező fogja tudni és méltányolni, — ezért jó lélekkel ajánljuk gazdatársaink figyelmébe.
Dr. Farkas Mihály.

Hollandi

Életbiztosító-Részvény-Társaság

(Algemeene Maatschappij van Levensverzekering en Lijfrente)

Amsterdamban.

A legelőnyösebb feltételek és módozatok mellett köt biztosításokat

az ember életére.

— 1892 év végéig —

73 millió korona biztosítás köttetett.

Magyarországi vezérképviselőség:

Budapest, IV., Koronaherczeg-utca 20. szám.

Igazgató: Tolnay Lajos
Vezértitkár: Stuller László.

A vezér-képviselőség mindenemű kérdésre szívesen szolgál felvilágosítással.

Referenciákat ad: 5161

a Magyar Általános Hitelbank.

AZ

ELSŐ MAGYAR GAZDASÁGI GÉPGYÁR RÉSZVÉNYTÁRSULAT
BUDAPESTEN

1. A mezőgazdasághoz egyáltalában szükséges összes saját hazai gyártmányu, elismert kitűnő gépeit és talajmivelő eszközeit ajánlja.
2. Minden a gazdasági gépszakmába vágó felvilágosítással és tanácsal szívesen és díjmentesen szolgál.
3. Az összes gyártmányait magában foglaló képes árjegyzékét kívánatra készséggel megküldi.
4. A gyártelep Budapesten, külső váci-út 7. szám alatt van és annak megtekintése érdeklődőknek készséggel megengedtetik.

Levél-czim:

ELSŐ MAGYAR GAZDASÁGI GÉPGYÁR RÉSZVÉNYTÁRSULAT
BUDAPESTEN.

